

TRIMITAS

ISSN 1392-4753

LIETUVOS ŠAULIŲ SAJUNGAI 95

95

Broliai ir sesės šauliai, žurnalo „Trinitas“ skaitytojai,

Lietuvos šaulių sąjungos nariai visada buvo ir yra paspirtis Lietuvos kariuomenei. Šaulių istorija tiesiogiai susijusi su visais svarbiausiais Lietuvos kariuomenės įvykiais dar nuo Lietuvos nepriklausomybės kovų 1919–1920 metais. Šiandien taip pat turime daug sąlyčio taškų: mus vienija įvairūs bendri renginiai, bet svarbiausia – bendri siekiai, bendros vertybės, pagaliau, visi tarnaujame Lietuvai, saugome ir rengiamės ginti jos laisvę ir nepriklausomybę.

Sėkmingai šalies gynybai būtina ne tik politinė, bet ir visų piliečių valia priešintis. Tą patvirtino ir 1991-ųjų sausis, ir kiti istoriniai įvykiai. Jūsų visų: jaunųjų ir brandaus amžiaus šaulių, rodoma valia prisidėti prie Tėvynės laisvės apsaugos yra pavyzdys visiems šalies piliečiams. Jūsų pavyzdys, pastaruoju metu besikeičiant saugumo situacijai regione, yra kaip niekad reikalingas.

Tikiu, kad ir toliau aktyviai drauge ugdydami Lietuvos jaunimo pilietiškumą ir patriotiškumą, sudomindami juos karyba ir rengdami šalies piliečius savanoriškai ginkluotai valstybės gynybai mes būsimė neįveikiami.

Šauliai yra svarbi aktyviojo mobilizacinio rezervo dalis, kuri ginkluotos šalies gynybos atveju saugos svarbius objektus, atliks žvalgybos ir kitas svarbias karines užduotis. Rengtis šioms užduotims reikia nuolat, todėl stengsiuosi, kad Lietuvos kariuomenės parama šaulių kariniam parengimui nemažėtų, būtų suteikiama laiku ir profesionaliai.

Taip pat norėčiau atkreipti Jūsų dėmesį į tai, kad rengdamiesi šalies gynybai turime daug mokytis iš praeities pamokų – domėtis mūsų šalies ir kariuomenės istorija, stengtis išsaugoti istorinę atmintį. Tokiu būdu stiprinsime savo tautinį identitetą, nebūsime lengvai paveikiami ar palaužiami, nekartosime praeities klaidų.

Jei Lietuvai iškiltų reali karinė grėsmė, tikiu, kad jos gynybos gretose išvysčiau kiekvieną iš Jūsų. Stiprybės, valios ir ryžto Jums tarnaujant Tėvynės labui!

**Lietuvos kariuomenės vadas generolas majoras
Jonas Vytautas Žukas**

Šiame numeryje

Aktualija

- LŠS konferencija „Pilietinė gynyba
hibridiniame kare“ pranoko lūkesčius 2
3B – Baltijos šalys tęsia bendradarbiavimą
ir ugdo patriotišką jaunimą 7
95-eri – ne metas ramiai ilsėtis 8

Pilietiškumas

- Abejingumo daigus ravint 10
Internetinė diskusija: laišakai ateities šauliams... 14

Šventė

- Didžioji šv. Kalėdų žinia 17
Stipri Šaulių sąjunga – saugi valstybė 18

Idėjos suvienyti

- Išėivijos šauliai: turime būti pasirengę 20
Išbandė taiklumą ir naujus ginklus 22
Atmintį išsaugosim 24

Mes, jaunieji

- „Rudens šešėlyje“ šauliai nesislapstė25
Šauniam jaunimui – šaunios dovanos25
Į užsienį, bet pas savus26
Pilietiškumas ir tautiškumas ugdomas
ne vien tik žodžiais26
Prisilietęs prie istorijos ją prisimeni geriau 27

Pasipriešinimo antologija

- Žvilgsnis iš arčiau į gyvenimą
karo laive „Jotvingis“28

Atmintis

- Lietuvos nepriklausomybę gynė kinas 31

„Trimitas“ informuoja

- Tarpukario žinios 33

„Trimitas“ 2014 m. Nr. 6 (1296)

Lietuvos šaulių žurnalas

Leidžiamas nuo 1920 m. birželio mėn. Atkurtas
1990 m. liepos mėn.

Šiuo metu leidžiamas kas du mėnesius

Leidėjas

Lietuvos šaulių sąjunga www.sauliusajunga.lt

Redakcijos kolegija:

Liudas Gumbinas, LŠS vad. ats. plk. lt.,
Ernestas Lukoševičius, LŠS išėivijos šaulys,
Gediminas Jankus, Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios
rinktinės šaulys,
Jonas Godliauskas, LŠS Centro valdybos narys,
Karininko A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės
šaulys,
Mindaugas Nefas, LŠS Centro valdybos, „Saja“ narys,
Plk. P. Saladžiaus šaulių 9-osios rinktinės šaulys,

Leonas Stonkus, LŠS Centro valdybos, Vakarų (jūros)
šaulių 2-osios rinktinės šaulys,
Kęstutis Vaitonis, CV narys,
Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės šaulys.

Redaktorė Lolita Sipavičienė

Korespondentas Valdas Kilpys

Kalbos redaktorė Danguolė Narbutienė

Pirmame, trečiame ir ketvirtame viršeliuose – V. Kilpio
nuotraukos

„Trimito“ redakcijos adresas: Laisvės al. 34, 44240

Kaunas, Lietuva, tel.: (8 37) 22 46 47, (8 685) 6 53 01.

El. p. redakcija@sauliusajunga.lt; Leidinio indeksas 5291

Atstovai užsienyje:

LŠS išėivijoje (JAV) vad. J. R. Butkus (FB paskyra
Lietuvos Šaulių Sąjunga Išėivijoje – Centro valdyba)

Toronto (Kanada) V. Pūtvio kuopos vad. V. Pečiulis

Sąskaita prenumeratorai

Šiaulių bankas Sąskaitos Nr. LT14 7180 9000 0060 6626

Redakcijos nuomonė nebūtinai sutampa su autorių
mintimis.

Rankraščiai negražinami ir nerecenzuojami.
Dėl spaudos broko kreiptis į spaustuve.

Spausdino KOPA,
dizaino ir leidybos UAB, Kampo g. 7, LT-50153,
Kaunas.

Tiražas 1000 egz.

© Trimitas, 2014

ISSN 1392-4753

Aktualija

LŠS konferencija „Pilietinė gynyba hibridiniame kare“ pranoko lūkesčius

Valdas Kilpys

„Lietuva jau ir šiandien patiria atakas – kibernetines ir informacines. Pastarosios yra ypač pavojingos, nes jų tikslas – sumažinti mūsų pasiryžimą ir pasirengimą gintis patiems. Šauliai, taip pat ir visi piliečiai, turi išmokti šias atakas atpažinti ir joms pasipriešinti“, – sveikindamas Lietuvos šaulių sąjungos organizuotos konferencijos dalyvius sakė LŠS vadas ats. plk. ltn. L. Gumbinas. Skaitykite apie šią konferenciją išsamiau...

planuojamas susitikimas su NATO vadovu Jensu Stoltenbergu, kur taip pat bus diskutuojama saugumo temomis.

Kalbėdama apie įvykius Ukrainoje D. Grybauskaitė akcentavo propagandos įtaką, kuria bandoma maskuoti faktą, kad karas iš tiesų vyksta. „Valstybės, kurios siunčia karius į kitų valstybių teritoriją turi visus terorizmo požymius“, – sakė prezidentė. Pasak jos, itin svarbu yra atpažinti visas ardomąsias veiklas ir priešiškas iniciatyvas bei imtis reikiamų priemonių tokioms veikloms nutraukti. „Visi, kas peržengs Lietuvos teritoriją, bus sustabdyti“, – kalbėjo šalies vadovė.

Prezidentė Dalia Grybauskaitė akcentavo LŠS vaidmenį šalies gynyboje

Garbūs svečiai ir šeimininkai

Sveikindama konferencijos dalyvius prezidentė Dalia Grybauskaitė akcentavo LŠS vaidmenį šalies gynyboje. „Mūsų šiandiena yra tokia, kad reikia pradėti kalbėti ne tik apie aktualijas, bet ir apie tai, jog valstybę reikia ginti ne tik Lietuvos kariuomenei, bet ir piliečiams“, – tvirtino D. Grybauskaitė. Prezidentė akcentavo dabartinės situacijos sudėtingumą ir vyraujančių grėsmių įvairialypumą. Šalies vadovė minėjo, kad iš karto po konferencijos

Krašto apsaugos ministro Juozo Oleko sveikinimo kalboje buvo paminėtas faktas, kad greitai sukaks dešimt metų, kai JAV analitikai pirmą kartą paminėjo hibridinio karo terminą, su kurio realiu atitikmeniu tenka susidurti dabar. Pabrėždamas bendro susitelkimo ir būtinybės atpažinti, identifikuoti priešą faktą, ministras konstatavo: „Agresorius netgi bijo palaidoti savo žuvusįjį, kariai nusirengia uniformas ir vaizduoja, kad yra puolamos šalies piliečiai, pirma savęs išstumia moteris ir vaikus.“

Kaip ir visi šaulių renginiai konferencija prasidėjo valstybės himnu

Konferencijos šeimininkas ats. plk. ltn. L. Gumbinas sakė: „Rūpinamės savo Tėvynės ateitimi, klestinčia ir saugia Lietuva. Šaulių sąjunga yra akivaizdi atgrasymo priemonė, o kilus būtinybei Sąjungos žmonės susitelks ir ginklu gins šalies nepriklausomybę.“ LŠS vado teigimu, kai priešas tampa neapibrėžtas, padidėja pilietinės gynybos reikšmė. Pasak jo, „kare laimi ne tas, kieno pajėgos gausesnės, bet tas, kuris sugeba palaužti priešą valią.“ Teigdamas, kad nebejoja Lietuvos karių gebėjimais ir pajėgumais, Šaulių sąjungos vadas tvirtino, jog plataus masto invazijos atveju kariuomenei tikrai prireiks ir šaulių paramos. Pasiryžimą gintis šiandien žmonės išreiškia gausindami LŠS gretas.

Edvardas Lucasas

Pagrindinį pranešimą apie Rusijos nekonvencinį karą konferencijoje skaitė britų žurnalistas ir rašytojas Edvardas Lucasas. Šis autorius – puikiai

Pagrindinį pranešimą skaitė britų žurnalistas ir rašytojas Edvardas Lucasas

žinomas besidomintiesiems Rytų Europos saugumo problematika. „Daugelis mano minčių randa si bendraujant su lietuviais, latviais, estais, tačiau tai yra paradoksas, kad mano žodžiai Vakaruose yra girdimi labiau, nei jūsiškiiai, nors jų autorystė tarsi ir priklauso jums“, – sakė pranešėjas. Jo teigimu, Vakaruose yra nemažai valstybių, kurios iki šiol nesuvokia grėsmės dydžio ir yra priklausomos nuo rusiškų pinigų. E. Lucasas įvardijo dvi pagrindines tendencijas, kurios būdingos dabartinei Europai: „finliandizacija“ ir „bulgarizacija“. Pirmu atveju turime itin savarankišką ir pragmatišką atsiribojimą nuo didžiosios kaimynės, o antru – nenutrūkusį susisaistymą įvairiais ryšiais su Rusija net būnant ES ir NATO nare.

Nemažai dėmesio buvo skirta ir kibernetinių atakų svarbos aptarimui. „DDoS atakos (angl. *Distributed Denial of Service* – tai būdas kenkti serveriui, kad jis nepajęgtų aptarnauti – aut. past.) yra labai pigus ginklas, todėl tai, kas vyko pas jus su naujienų portalais, nėra atsitiktinumas. Tai gerai parengto plano dalis“, – sakė E. Lucasas. Dar vienas pranešėjo akcentuotas „ginklas“ – korupcija. „Tai bene brutaliausias ginklas, kurį naudoja Rusija. Papirkinėjama žiniasklaida, politikai sukuria nepasitikėjimo valstybėje atmosferą, kai nebetikiama niekuo. Su tuo būtina kovoti“, – tvirtino žymus britų žurnalistas.

Plk. Aivaras Jaeskis

Rygoje veikiančio NATO Strateginės komunikacijos kompetencijos centro direktoriaus pavaduotojo plk. Aivaro Jaeskio pranešimo pagrindinė tema buvo Rusijos vykdomos informacinės operacijos ir tokių operacijų kariniai aspektai. Pa-

teikdamas įvairius konkrečius informacinio karo pavyzdžius estų karininkas darė prielaidą, kad iš pradžių buvęs Ukrainos medijų pasimetimas dabar įveiktas. „Rusijos pastangos davė priešingų vaisių – Ukraina susivienijo, o per tai vienijasi ir Europa“, – sakė estų karininkas. Pasak jo, Ukrainos krizė iškilo kaip gerai apmąstytos ir parengtos Rusijos strategijos pasekmė. Visa tai, kas dabar vyksta Ukrainos informacinėje erdvėje, yra planuota, apgalvota ir koordinuojama.

„Rusijos vartojami naratyvai yra pagrįsti istoriniu kontekstu ir ilgalaikiai“, – sakė A. Jaeski. Pranešėjas sulaukė itin daug klausimų iš salės. Buvo teirujamasi apie Baltijos valstybėse gyvenančių rusakalbių bendrijų įtaką planuojant galimus įvairaus pobūdžio agresijos scenarijus, taip pat aptarti dabartinio Rusijos lyderio Vladimiro Putino mąstymo specifiškumai. Kaip pavyzdį pranešėjas pateikė dvišalį Vokietijos ir Rusijos lyderių susitikimą, kai V. Putinas pasinaudojo grynai „kėgėbistiniu“ metodu norėdamas „spustelėti“ kanclerę Angelą Merkel: žinodamas, kad pastaroji bijo šunų, Rusijos lyderis derybų kambarin įsileido savo kaletuo patvirtindamas faktą, kad jam nesvetimi jokio įtakos darymo metodai.

Massimo Crotrozzi

Tarptautinės audito ir konsultacinių paslaugų bendrovės EY kibernetinių grėsmių ekspertas Massimo Crotrozzi pristatė kibernetinių atakų grėsmes, į jas žvelgdamas labiau ne iš karinės, bet ekonominės pusės. „Kriminaliniai elementai ir ištisos

jų struktūros uždirba milijardus dolerių iš kibernetinių atakų, – sakė pranešėjas, – taigi labai svarbu suvokti, kad tai nevyksta tik kartas nuo karto, priešokiais. Tai yra nuolatinis procesas.“

M. Crotrozzi pateikė neseniai garsiai nuskambėjusį pavyzdį iš Anglijos, kai buvo prisijungta prie privačių žmonių kamerų ir jų asmeninės nuotraukos atsirado interneto resursuose. „Atakos darosi vis sudėtingesnės ir į jas vis daugiau investuojama“, – sakė pranešėjas. Jo teigimu, hakerių suvaldymas yra panašus į laukinių kačių ganyimą. Palyginti su pačiomis naujausiomis karinėmis technologijomis, dabarties programišiai atsilieka dvejus trejus metus, tačiau, tikėtina, ateis laikas, kai jie pasivys, ir tada galima laukti didelių nemalonumų.

Dar vienas svarbus aspektas, kurį paminėjo pranešėjas, paklaustas apie galimą visuomenės indėlį kovojant su kibernetinėmis atakomis, yra tai, kad pasauliniame tinkle vyrauja anonimiškumas. Riba tarp „geriukų“ ir „blogiukų“ yra labai sąlyginis dalykas, todėl kyla centralizuotų valstybinių struktūrų svarba atremiant galimas atakas.

Istorikas Vytautas Jokubauskas

Karo istoriko, Klaipėdos universiteto mokslo darbuotojo Vytauto Jokubausko pranešimo tema buvo susijusi su bandymu išsiaiškinti, kaip Lietuva gali pasinaudoti XX amžiaus teritorinės gynybos patirtimi atsakant į XXI amžiaus iššūkius. Istorikas pasakojo apie LŠS gynybinius pajėgumus tarpukariu. „Per penkerius metus – nuo 1935 metų – buvo nuveikta itin daug darbų. Lietuva iš esmės buvo

Dalyvių nestigo

Konferencija sulaukė itin didelio žiniasklaidos dėmesio

pasirengusi karui. Tačiau būta ir keistų epizodų. Pavyzdžiui, krizės akivaizdoje paskutinis tarpukario Lietuvos premjeras Antanas Merkys telegrafavo, kad „padėtis rimta“ ir išvyko į savo ūkį.

Pranešėjas itin detaliai pristatė istorinį kontekstą, kuris buvo susiformavęs prieš pat sovietų okupaciją. „Lietuvos sušaulinimo“ pagrindinis tikslas buvo sukurti sąmoningų piliečių luomą. Tada šauliškas darbas ir šauliškumas apėmė praktiškai visas gyvenimo sritis. Sušaulinti tautą, išmokyti valdyti ginklą ir ugdyti patriotizmą – tokių tikslų buvo siekiama anuomet.

V. Jokubauskas pristatė konkrečią to meto valstybės gynybos koncepciją: buvo planuojama, kad kariuomenė kovos plačiu frontu, o šauliai neribotą laiką turėjo būti pasirengę veikti užnugaryje. Šauliai turėjo pradėti priešintis be atskiros išakymo, tačiau taip neįvyko. Istoriko teigimu, istoriškai turime patirties ir dėl hibridinių karų anuomet. Toks pavyzdys galėtų būti Klaipėdos krašto praradimas, kuris įvyko ir dėl nelojalių šaulių kaltės. Pranešėjas šiame istorijos epizode išvelgė analogijų su Krymo okupacija.

Valentynas Badrakas

Ukrainos saugumo ekspertas Valentynas Badrakas pranešime pateikė Rusijos veiksmų Ukrainoje analizę ir pasidalijo išvalgomis, ko turėtų išmokti Vakarai.

„Aš esu čia tarnavęs, todėl buvimas šioje konferencijoje – simboliškas“, – atviravo pranešėjas. „Tai, kas dabar vyksta Ukrainoje, yra projekcija to, kas pas jus vyko devyniasdešimtais“, – sakė V. Badrakas. Pasak jo, Ukraina yra tapusi tarsi poligonu, kur bandomos įvairios technologijos. Tai, kas ten vyksta, yra stiprus ženklas Vakarams.

Prieš prasidedant invazijai Rusijos medijoms buvo iškeltos dvi užduotys: pirmiausia reikėjo įbauginti vietos gyventojus. Kita užduotis – detaliai aprašyti, kaip Ukraina bus okupuojama. Taip pat buvo svarbu diskredituoti vietinę valdžią. Ypač daug dėmesio buvo kreipiama į tuos, kurie negalėjo realizuoti savęs kaip asmenybės. Todėl Donecke valdžia atiteko kriminalinio pasaulio atstovams. „Jiems paprasčiausiai buvo sudaryta galimybė „sužibėti“, – tvirtino Ukrainos saugumo ekspertas.

Pranešėjo teigimu, Rusijos karinė jėga sudaro tik dešimt procentų NATO jėgos, bet sprendimai Rusijoje priimami vieno asmens, o NATO reikia visuotinio sutarimo. Šiandien Ukraina atsilaiiko ne dėl gerų vietos valdžios sprendimų, bet dėl to, kad patys žmonės priešinasi.

Apskritojo stalo diskusija buvo aktyvi

Paskutinės konferencijos sesijos metu vyko apskritojo stalo diskusija. Joje dalyvavo Lietuvos televizijos naujienų tarnybos direktorius Audrius Matonis, portalo *Delfi* vyriausioji redaktorė Monika Garbačiauskaitė-Budrienė, Lietuvos kariuomenės strateginės komunikacijos departamento planavimo karininkas, kpt. Aurimas Navys, Vilniaus universiteto Tarptautinių santykių ir politikos mokslų instituto dėstytojas Nerijus Maliukevičius, Užsienio reikalų ministerijos politikos direktorius Rolandas Kačinskas. Diskusiją vedė žurnalistas Aurimas Perednis.

A. Matonio teigimu, diskusijos tema susijusi ne su informaciniu karu, bet informaciniu teroru.

„Karas turi šioias tokias taisykles, o terorizmas taisyklių neturi. Tai, ką daro Rusija, yra brutalus melas. Kitaip tariant, visa tai, kas normaliam žurnalistui yra nepriimtina. Sunku kariauti tiesa prieš melą, kai argumentai nurašomi kaip neteisingi. Bet

Konferencijos svečiai džiaugėsi originaliais pietumis – šauliška koše

jei žaisi pagal Putino taisykles, būsi toks pat“, – sakė diskusijos dalyvis.

Nemažai dėmesio skirta informacinės erdvės cenzūros problematikai. Pasak N. Maliukevičiaus, „cenzūra gali būti taikoma tik pažeidimų atžvilgiu: kai susiduriame su smurtu, karo kurstymu ir panašiai. Bet tai nereiškia, kad reikia drausti kanalus. Bendros atsako strategijos problemą reikia kelti tarptautiniu lygmeniu.“

Visi diskusijos dalyviai sutarė, kad šiuo metu Lietuvoje turime unikalią situaciją, kai yra kalbama apie grėsmes įvairiuose lygmenyse: kariuomenėje, žiniasklaidoje, visuomenėje, valdžios institucijose. „Tai labai svarbus suvokimas, nes kariuomenės negalima palikti vienos. Mes stovime ant labai teisingų bėgių, nes nenusiritome iki ginčų su Kiseliovu“, – sakė A. Matonis.

A. Navys pabrėžė, kad Kremlius labai norėtų, jog būtų kalbama apie etnines mažumas. „Iš tiesų tai yra etninės bendrijos ir jos lygiai taip pat ginasi nuo Kremliaus grėsmės. Jei tu manai esąs pilietis, tu žinai, kaip elgtis“, – sakė analitikas.

Lietuvos atstovybėje JAV ne vienerius metus dirbęs diplomatas R. Kačinskas paminėjo faktą, kad prasidėjus Ukrainos įvykiams JAV dirbantys Lietuvos diplomatai tapo geidžiamiausiais kalbėtojais vietos žiniasklaidoje. „Tai, ką tvirtinome iki dramatiškų įvykių Ukrainoje, buvo nepriimama rimtai. Dabar jie suprato, kad tai yra tiesa. Vis daugiau valstybių suvokia, kad kyla reali grėsmė. Tačiau nedaug valstybės institucijų, kurios informacinę karą traktuoja kaip grėsmę ir ieško būdų jai pasipriešinti“, – sakė diskusijos dalyvis.

Pokalbis su ukrainiečiais

Kai konferencijos šurmulyš jau buvo prislopes, viešbučio restorane rinkosi pagrindiniai konferencijos pranešėjai, dalyviai ir organizatoriai. (Beje, matyt, šioje vietoje būtume ne visai korektiški, jei nepaminėtume, kad aptariama vakarienių buvo

vieno iš telekomunikacijų operatorių – TELE 2 – dovana Lietuvos šaulių sąjungai.) Prie staliuko susėdę trys pranešėjai iš Ukrainos maloniai sutiko pasikalbėti apie konferencijoje patirtus išpūdžius, nevyriausybinės organizacijas ir tiesiog apie pasižymą nugalėti...

Vienas iš pašnekovų – Valentynas Badrakas, – šiuo metu vadovaujantis Ukrainos kariuomenės, konversijos ir nusiginklavimų studijų centrui, prisipažino, kad nesitikėjo tokio lygio konferencijos. Pats būdamas vienu iš autoritetingiausių analitikų, kurį dažnai cituoja tarptautinė žiniasklaida, jis sakė, kad jam bene didžiausią išpūdį paliko estų karininko plk. Aivaro Jaeski darytas pranešimas. „Mes Ukrainoje taip pat dirbame analitinį darbą, domimės internete vykstančiais procesais, tačiau šis pranešėjas tarsi leido mums pažvelgti į juos iš šalies, nesuinteresuotai“, – tvirtino V. Badrakas.

Į konferenciją atvykusi ir pranešimą skaičiuosi televizijos kanalo „Ukraine Today“ generalinė prodiuserė Tetiana Pushnova taip pat pažymėjo aukštą konferencijos lygį. Jos teigimu, konferencijoje ji rado daug panašumų su britų istoriko, Rytų Europos specialisto Andrew Wilson mintimis. „Džiaugiuosi būdama čia. Stebėdama susirinkusiųjų veidus, žinodama jų pareigas ir įtaką, vis galvoju ir apie mūsų nuveikiamą darbą viešojoje erdvėje. Žinau tiksliai, kad tai tik pradžia...“, – sakė T. Pushnova.

UNIAN, Ukrainos naujienų agentūros vyriausiasis redaktorius Mykhailo Gannytkyi pabrėžė nevyriausybinių sektoriaus svarbą kovojant su įvairiomis informacinėmis grėsmėmis. „Pas mus, Ukrainoje, tai taip pat yra deklaruojama, apie tai kalbama, tačiau atvykęs čia aš matau realius dalykus, regiu, kaip tai veikia tikrovėje“, – mintyje turėdamas šaulių organizuotą konferenciją kalbėjo ukrainietis. Jo teigimu, Ukrainoje skirtumas tarp politikų kalbų ir realybės yra gerokai didesnis nei Lietuvoje. „Pakviestas atvykti pas jus, šaulius, nedvejojau. Juk vykstu pas tikrus patriotus, o ne vienokius ar kitokius politikus, kurių visur būna visokių“, – užuominomis kalbėjo M. Gannytkyi.

V. Badrakas prisiminė, kad jo tarnyba sovietinėje kariuomenėje vyko būtent Vilniuje. „Anuomet, lemtingaisiais 1991-aisiais, vos neatsidūriau agresorių gretose. Ačiū Dievui, mūsų kariniam daliniui neteko dalyvauti strateginių objektų užėmime. Tačiau dabar atvykdamas į Vilnių svarsčiau, ar Lietuvoje turime realius sąjungininkus, ar tik „popierinius“. Pasirodė, kad sąjungininkai tikri“, – sakė Ukrainos analitikas. Jo teigimu, bene geriausiai čia vyravusią bendradarbiavimo atmosferą įkūnijo bendras šauliškos košės valgymas iš kareiviškos virtuvės.

Autoriaus ir V. Okulič-Kazarino nuotraukos

Konferencijoje skaitytus pranešimus ir filmuotą medžiagą galima rasti www.sauliusajunga.lt, www.youtube.com

Aktualija

3B – Baltijos šalys tęsia bendradarbiavimą ir ugdo patriotišką jaunimą

Modesta Skinkaitienė

Šaulių studentų korporacijos „Saja“
pirmininkė

Lapkričio 20-ąją Vilniuje, „Best Western“ viešbutyje, vyko trijų Baltijos šalių giminųjų organizacijų – Latvijos *Jaunsardze*, Estijos *Kodututred* ir *Noored Kotkad* bei Lietuvos šaulių sąjungos – atstovų susitikimas. Jo metu aptartos praėjusių metų bendros veiklos, dalytasi darbo su jaunimu patirtimis, numatyti ateinančių metų planai. Diskusijų metu organizacijų atstovai svarstė galimybes įvairinti veiklas, atrasti naujų, patrauklių būdų ir taip sudominti skirtingų pomėgių turintį jaunimą jungtis į pilietines patriotines organizacijas. Tokie siūlymai kaip jaunojo žurnalisto mokykla, būrelių internatuose steigimas ir pan. taip pat aptarti.

Estijos, Latvijos, Lietuvos sukarintų organizacijų atstovai svarstė galimybę išplėsti bendradarbiavimo ribas, t. y. įtraukti į bendrą veiklą gimi-

niškas Skandinavijos šalių, Lenkijos ir Jungtinės Karalystės organizacijas. Kaip sakė Šaulių sąjungos vadas ats. plk. ltn. Liudas Gumbinas, vienas iš didžiausių LŠS siekių – įtraukti ir išplėtoti bendradarbiavimą su išeivijos jaunimu.

Susitikimą vainikavo *Jaunsardze*, *Kodututred* ir *Noored Kotkad* bei LŠS bendradarbiavimo sutarties-protokolo pasirašymas. Visom trim šalims svarbų dokumentą pasirašė Lietuvos šaulių sąjungos vadas ats. plk. ltn. L. Gumbinas, *Noored Kotkad* vadas Silver Tamm, *Kodututred* vadė Angelika Naris ir *Jaunsardze* vadas ats. plk. ltn. Ansis Strazdinš.

Šaulių sąjungos vadas užtikrino, kad LŠS 2015 metais kaip ir kasmet dalyvaus Sausio 13-osios pagarbos bėgime, organizuos tarptautines pratybas „Žalgiris“, rengs jaunujų šaulių sporto žaidynes pajūryje, organizuos trijų Baltijos valstybių saugumo kursų instruktoriams. Latvijos ir Estijos atstovai konstatavo tęsiantys vykdytus tarptautinius užsiėmimus, į kuriuos kvies senus draugus ir bičiulius šaulius.

Autorės nuotr.

Aktualija

95-eri – ne metas ramiai ilsėtis

LDK Kęstučio šaulių 7-oji rinktinė

Vakarė Galinaitytė

LDK Kęstučio 7-osios šaulių
5-osios rinktinės kuopos jaunoji šaulė

Darniai ir džiugiai žengėme Tauragės gatvėmis: ne tik esame, bet ir veikiame!

Lietingą lapkričio 22-osios rytą Tauragę nuo niūrios rudeninės atmosferos saugojo neįprastas skėtis – mieste pasklidusios patriotinės nuotaikos ir aidintys neeilinės šventės, beje, ne vienos, garsai: Lietuvos didžiojo kunigaikščio Kęstučio 7-oji šaulių rinktinė minėjo 95-ąsias metines ir kartu su visais neabejingais savo šaliai žmonėmis – Lietuvos kariuomenės dieną.

Susirinkę Šv. Trejybės bažnyčioje pirmiausia pasimeldėme, kad Lietuvos šaulių sąjunga ir Lietuvos kariuomenė būtų stiprios ir vieningos. Tai, manau, yra svarbu, ar ne? O vėliau mušdami koja kojon ir nešini trispalve, rinktinės kovine vėliavomis bei lydimi šaunaus Šaulių sąjungos orkestro maršų žygiavome Tauragės gatvėmis į miesto Kultūros rūmus. Nevietiniams broliams bei sesėms šauliams norėčiau pasakyti, kad seniau, t.y. tarpukariu, čia buvo šaulių namai, pastatyti už pačių šaulių suaukotus pinigus. Tai Tauragėje prisimenama, bet ne tik prisimenama. Rūmų kiemą puošia

vieno iš Lietuvos šaulių sąjungos įkūrėjų, organizacijos ideologo Vlado Putvinskio-Pūtvio paminklas, prie kurio jaunieji šauliai bei šauliai paprastai duoda šaulio priesaiką, o jaunieji šauliai ištaria pasižadėjimo žodžius. Taip buvo ir šįkart – rinktinė pagausėjo 35 nariais: prisiekė 8 šauliai, pasižadėjo 27 jaunieji.

Vėliau šventinis renginys vyko Kultūros rūmų salėje. Šaulių sąjungos vadas ats. plk. ltn. Liudas Gumbinas palinkėjo nepasiduoti propagandiniam karui, dėkojo rinktinės vadui už nuoširdžią veiklą ir prisipažino tikis rinktinės ateitimi. „Džiaugiuosi, kad pasiryžimas tapti šauliu – nepriklausomybės gynėju ir tautos kariu, pabudęs Jūsų širdyse valstybės kūrimo aušroje, subūrė draugėn vykdyti kilnius darbus tėvynei. Subūrė ir nebepaleido. Aukite, stiprėkite, tvirtėkite dvasia bei ryžtu. Tautos ir Tėvynės labui“, – teigė LŠS vadas.

Po iškilmingosios dalies vyko šaunus koncertas, kuriame kūrybingas jaunimas atskleidė savo talentus. Gebėjimus demonstravo ne vien tik menininkai, bet ir sportiškai nusiteikę žmonės: kieme vyko futbolo su lazdomis bei šaudymo varžybos. Pasirodo, netalentingų tądien į šaulių ir karių šventę neatėjo: visi – vieni už vienokius, kiti už kitokius veikimus – buvo apdovanoti. Tačiau smagu buvo ne vien dėl to.

Tą dieną jaunojo šaulio pasižadėjimus davė 27 jaunuoliai

Plk. P. Saladžiaus 9-oji rinktinė

Asta Tidikiėnė

Plk. Prano Saladžiaus šaulių
9-osios rinktinės vadė

Nuo ankstyvo gruodžio 6-osios ryto šurmuliavo Utenos miesto sodas – iš visos apskrities, dargi gerokai iš toliau, į Utenos šaulių namus rinkosi broliai ir sesės šauliai, mat tą dieną Plk. Prano Saladžiaus šaulių 9-oji rinktinė minėjo neeilinę datą – 95-metį.

Rinktinės jubiliejaus proga sveikinimo žodžius tarė: LŠS vadas ats. plk. ltn. L. Gumbinas, krašto apsaugos ministro patarėja G. Janulaitytė, sąjūnas M. Nefas

Visa Utena žinojo – šiandien šaulių šventė!

Po šv. Mišių kariūno A. Macicko vadovaujami rikiuote, kurią lydėjo ritmą mušantys būgnininkai, pajudėjome link Šaulių namų. Miesto sode eisena pasitiko Anykščių S. Dariaus ir S. Girėno šaulių 1-osios kuopos šauliai, mūsų garsiosios patrankos komanda. Trys salvės – „už Lietuvą“, „už Šaulių sąjungą“, „už Plk. P. Salažiaus šaulių rinktinę“ – miestui paskelbė šaulių šventę.

Po nuoširdžiai sugiedotos „Tautinės giesmės“, gausių draugų sveikinimų, eilių, dainų, atliekamų pačių šaulių bei jų bičiulių, Šaulių namuose dar ilgai aidėjo šventinis šurmulys.

S. Dariaus ir S. Girėno šaulių 1-osios kuopos šauliai, patrankos komanda, paskelbė apie šaulių šventę.

Rinktinės archyvo nuotr.

Karaliaus Mindaugo šaulių 10-oji rinktinė

Gruodžio 6 d. Vilniaus įgulos Karininkų ramovėje vyko graži šventė – Karaliaus Mindaugo šaulių 10-osios rinktinės atkūrimo 25-metis. Šventinio renginio metu dalyviai prisiminė Vilniaus šaulių būrimosi pradžią, kalbėjo apie ketvirčio amžiaus veiklos kelią, šiandieninius veikimus bei siekius. Ketvirčio amžiaus proga šaulius sveikino krašto apsaugos ministras Juozas Olekas, Šaulių sąjungos vado pavaduotojas Vytautas Žymančius, rinktinės vadas Tomas Grabauskas. Šauliams, rinktinės atkūrėjams ir organizacijos nariams, negailėjusiems bei šiandien negailintiems jėgų ir nuoširdžiai dirbantiems Tėvynės labui įteikti Karaliaus Mindaugo šaulių 10-osios rinktinės atkūrimo 25-mečio medaliai (autorius – šaulys, vienas iš atkūrėjų – Rimvydas Mintautas).

Į rinktinės šventę atvyko krašto apsaugos ministras J. Olekas

Karaliaus Mindaugo šaulių rinktinė (tuometinis būrys) atkurta 1989 m. lapkričio 25 d. Atkūrimo aktą pasirašė keturi šauliai: Vytautas Bastys, Linas Jučas, Rimvydas Mintautas ir Darius Rimvydas.

„Trimito“ informacija

Šventės akimirkos atmintyje išliks ilgam

V. Okulič-Kazarino nuotraukos

Pilietiskumas

Abejingumo daigus ravint

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

Lolita Sipavičienė

„Priešingybė meilei nėra neapykanta, bet abejingumas. Priešingybė menui nėra bjaurastis, bet abejingumas. Priešingybė tikėjimui nėra erzijos, bet abejingumas. Ir priešingybė gyvenimui nėra mirtis, bet abejingumas.“ Rašytojas, Nobelio taikos premijos laureatas profesorius Elis Vyzelis (Elie Wiesel)

Būti skundiku

Nežinau, kaip yra šiandien vaikų darželiuose ar pradinėse klasėse, bet ūkuose pasilikusiame dvidešimtajame amžiuje mažyliai žinojo – skusti yra negražu, „nevyriška“. „Skundų maišeli, eik į lopšeli“, – skanduodavo švelniaskruosčiai – ir mergaitės, ir berniukai – taip kaldami prie gėdos stulpo demaskuotą ilgaliežuvį. Kad maža neatrodytų, dar niuktelėdavo į pašonę, kai auklėtoja nematydavo.

Ilgokai tikėjau, kad šios darželio pamokos – ne, niuksų niekad negaudavau, būdavau kitoj pusėj – visad užčiaupdavau, nors dažną kartą tylėti ir „neišduoti“ visai nevertėjo. Tačiau žinojau taisyklę – skusti „nevyriška“. Prieš kelerius metus „apskundusi“ nedrausmingus vairuotojus, savo automobilius paliekančius stovėti draudžiamoje zonoje taip, kad dešimtims kitų keturračių eismo dalyvių apkartindavo kiekvieną rytą, jaučiausi gana nekaip: lyg smegenyse, lyg sąžinėje ar dar kažkokioj nelokalizuotoje vietoje kažkas kirbėjo – ai, gal nereikėjo, dabar nubaus žmones... Tik netikėtai nušvito: ir gerai, tegu suvokia, kad gyvena visuomenėje, ne tundroje. Taip eilinį kartą prisikrapštė prispausta teisinga reakcija į neteisingą veiksma (ji, ko gero, ir kirbėjo) – kodėl turiu tylėti, kai kitas elgiasi nepadoriai? Ne vien tik mano, bet ir kitų bendrapiliečių atžvilgiu. Vadinas, sovietinių laikų tylėjimo virusas – pranešti „viršininkui“ nevalia ir negalima, nes pranešinėtojai – pasibjaurėtinai stuksentojai – nebuvo laisvės antibiotiko užmuštas. Beje, užrakintos burnos iš vie-nos pusės ir anoniminiai – arba ne – skundai iš kitos – kalėjimų ir lagerių valstybės realybė. Žinoma, kad anuomet pernelyg atvirauti nereikia, daugeliui įvairiais būdais pasakydavo tėvai ar seneliai. Bet čia – kiek kita ir gerokai platesnė tema, kurios šįkart neliesime. O grįždama prie pradėtos turio prisipažinti, kad aną dieną savo pačios akyse eilinį kartą paau-gau. Ir dar: visiems kolegoms pranešiau, kad nuo šiol apie kiekvieną chamą, nedorėlį vairuotoją ar

V. Kilpio nuotrauka

šiai smulkų pašlemėką iškart pranešiu policijai ir padarysiu paslaugą mums visiems – auklėsiu brangius tautiečius. Nes būti neišauklėtam – baisi nelaimė bei visos valstybės gėda.

Kaip ir būti abejingu

Ko gero ne atsitiktinai abejingumą, kaip apie vieną iš didžiausių žmonijos ydų, įvardiję daug garsių pasaulio žmonių. Tasai pats cituotas autorius, pradėjęs pasaulinę kampaniją dėl Kremliaus įkalinto Michailo Chodorkovskio išlaisvinimo, perspėjo: „Abejingumas net pavojingesnis už pyktį ir neapykantą. Pyktis kartais būna kūrybingas. Jo apimtas žmogus gali parašyti didžią poemą ar simfoniją. Pasipiktinęs matoma neteisybe gali dėl žmonijos padaryti ką nors ypatinga. O abejingumas niekada nebūna kūrybingas. Net neapykanta retkarčiais gali sukelti atsaką. Tu kovoji su ja. Tu ją demaskuoji. Tu ją nuginkluoji. Abejingumas nesu-

kelia jokio atsako. Abejingumas nėra atsakas. Abejingumas nėra pradžia, tai galas.“

Moralinis atbukimas, jautrumo stoka se-nam, mažam, neigiamam, žmogaus kančiai, nelaimėi, savo tautos ir šalies likimui, moralės normų pažeidimams – žmogiškumo krachas.

„Didžiausia nuodėmė – ne neapykanta, o abejingumas“, – teigė žymusis airių dramaturgas Bernardas Šo (George Bernard Shaw). Kaimynų lenkų rašytojas Brūnas Jasenskis (Bruno Lasenski) antrino: „Nebijok priešų – blogiausiu atveju jie gali tave užmušti, nebijok draugų – blogiausiu atveju jie gali tave išduoti. Bijok abejingųjų. Nors šie neužmuša ir neišduoda, bet, jiems tyliai pritariant, žemėje vyksta išdavystės ir žmogžudystės.“ Tautos Poetas Justinas Marcinkevičius tik tyliai atsидūsta: „Praeiname abejingi pro medį, paukštį, pro žydintį rugį ir pro kenčiantį žmogų, tarytum ne vienos žemės broliai, ne vienos saulės vaikai būtumėm.“

Galima prisiminti ir Jėzaus palyginimą apie avis ir ožius (Mato 25,31-46). Viešpaties Karalystėn pakviečiami tik veikusieji, nieko nedariusieji, nors galėjo, kadangi turėjo laisvą valią rinktis, yra pasmerkami. Dėl to, kad buvo abejingi kitam.

Kaip viskas pažįstama ir suprantama: ištiesiti ranką, kai galėjai pagelbėti, bet to nepadarėi, švelniai sakant, yra nedora. Nekalbėsime apie paradoksalias situacijas, kai neveiklumas vertinamas švelniau nei veikimas, ypač kurio padariniai liūdnoti, pvz., gindamas skriaudžiamąjį sunkiai sužalojai užpuoliką.

Užsimerkti, trumpam apkursti, kad nereikėtų sureaguoti, veikti, ištiesiti ranką – ir viskas. „Neiš-

girdai“, kai kvietė pagelbėti plėšikėlių užpultasis, bet pats juk nepuolei, piniginės neištraukei, telefono neatėmei ar nenuskriaudei – anokia kaltė? Nekaltas! Ką galėjai pagelbėti nelaimingiesiems, kuriuos anuomet vedė šaudyti ar grūdo į gyvulinčius vagonus? Juk neįdavei jų, savanoriškai nepaskundei. Vadinasi, nekaltas? Pagaliau, ką mes, tokie maži, galėjome ir galime padaryti prieš tokią didžiulę ir agresyvią kaimynę? Pasirodo, galim, kai apsisprendžiame. Gal jau išmokome praeities pamokas?

Šauliai tikrai taip. Nuolatos rašome ir kalbame apie teigiamas praktikas, viešiname teigiamus pavyzdžius. Tik gal šiek tiek per tyliai?

Kurti ir veikti prasmingus darbus – tokia šauliška nuostata

Veikdamas ne savanaudiškų, o platesnių ir aukštesnių siekių vedinas, tikras šaulys taip išreiškia savo poziciją, nuostatas, požiūrį į esminius dalykus. Tiesa, kartais šauliški veiksmai kitiems atrodo keistoki ar ne visai suprantami: kalėdines eglutes vežioti po senelių namus, kai gali smagintis su draugais, tvarkyti karių kapus, kai kino teatruose skelbiamos nuolaidos bilietams, lieti prakaitą pratybose, kai egzistuoja gerokai lengvesnių užsiėmimų? Ačiūdie, ne visi taip mąsto.

Visai neseniai Daugėliškių miške tvarkydami aplinką šalia partizanų bunkerio jaunieji šauliai kartu su Ariogalos gimnazijos istorijos mokytoju Andriumi Bautroniu, Vytauto Didžiojo šaulių

Jaunieji šauliai Justinas Balčius ir Ignas Kringelis rado partizanų archyva

2-osios rinktinės Ariogalos 13-osios kuopos vadu, rado vertingą lobį – partizaninio karo laikų archyvą – 500 dokumentų. Informavę Genocido aukų muziejaus atstovus ir gavę instruktažus, kaip elgtis, šauliai vertingą radinį – kaip spėjama, 1948-1950 metų karo lauko teismo dokumentus – perdavė muziejui, kurio darbuotojai juos apžiūrėję netrukus pareiškė, kad archyvas tikrai vertingas. Pasak muziejininkų, panašus radinys paskutinį kartą buvo rastas prieš 15 metų. A. Bautronis džiaugiasi, kad dokumentai praturtins partizaninio karo laikų istoriją bei galbūt atskleis nežinomų dar faktų.

Į klausimą, kodėl nei mokytojas, nei jaunieji šauliai garsiai netrimtavo, t. y. nesigyrė nekasdiene sėkme, beje, ne visai atsitiktine, šaulys atsako paprastai, nuoširdžiai šypsodamasis: „Laukasi nuomonės, kad kiekvienas turime dirbti savo darbą, o rezultatais pasidžiaugsime vėliau. Manau, kad geriau pirma tinkama atlikti, tik paskui pasakyti, kad jau padarei. Kita vertus, mes nuolat kažką veikiame su gimnazistais, jaunaisiais šauliais – veikla veja veiklą, tad laiko garsiau pasigirti taip ir nelieka. Štai visai neseniai, Kariuomenės dienos proga, surengėme stovyklą, kurioje dalyvavo 70 jaunųjų šaulių, tačiau apie

tai, ką jaunuoliai veikė, ko išmoko, net į „Trimitą“ vis dar neparašiau. Ne dėl apsilėidimo, o kad pristingu laiko. Kaip bebūtų, turiu pasakyti, kad žmonės mūsų darbus vis tik pastebi ir be viešini-mosi, o jei nepastebi, vadinasi, nebuvo itin reikš-mingi,“ – labai paprastai sako šaulys Andrius.

Sugrįžus prie „karščiausio“ įvykio – rasto archyvo – temos A. Bautronis prisiminė Prisikėlimo apygardos laisvės kovotojų partizanų bunkerio atstatymo idėjos gimimą: „Kavarske lankiau partizaną Joną Kadžionį, jo pasakojimas apie atstatytą bunkerį, kuriame slapstėsi karo metais, tarsi išbudino: kodėl mes, ariogaliečiai, negalime to paties padaryti Daugėliškių miške? Palaikomi mokyklos vadovybės, seniūno, miškininkų, verslininkų, itin aktyviai dalyvaujant mokiniam – žmonėms, kurie nėra abejingi savo krašto istorijai, 2010 metais – tada kaip tik minėjome partizanų žūties bunkeryje 60-ąsias metines, pradėjome aktyviai veikti. Ir rezultata turime. Šiandien tako į bunkerį pradžioje pastatytas informacinis stendas, nuolat tvarkoma aplinka. Planuojame daugiau: įrengti pažintinį taką ne vien tik iki bunkerio, bet prijungti šalia jo buvusio archyvo vietą, sutvarkyti priėjimą prie 1945 m. partizanų žūties vietos. O šandien

Kuopos vadas A. Bautronis (dešinėje) ir partizanų ryšininkas A. K. Bersėnas su jaunaisiais šauliais prie archyvo radimo vietos

prie bunkerio jau esame pastatę stiebą su plevėsuojančia trispalve, – šaulišku planu neslepia A. Bautronis. – Nors kitąmet spalį minėsime bunkerio atstatymo penkmetį, iki šiandien su mokiniais, kurie daug jėgų padėjo atstatinėdami žeminę vis dar susitinkame, pabendrujame. Vadinas, kažkas išliko... Visai nebūtina garbinti ir šlovinti pokario laikų, bet žinoti ir atsiminti, kaip gyveno mūsų protėviai, kiek jie paaukojo už laisvę – ne savo, o mūsų – privalome,“ – konstatuoja šaulys ir kaip dera istorikui priduria, kad ir dabar, po daugelio metų, dar vis galima aptikti itin svarbių mūsų istorijai radinių, tik reikia būti atidesniems. Į klausimą, kaip sekasi pritraukti jaunuosius šaulius ne įdomiose pratybose ar žygiuose dalyvauti, o dirbti itin kasdienius darbus – rinkti šiukšles, tvarkyti aplinką, mokytojas atsako nenaudojans jokių „svertų“, tik paskelbians žinią apie vykšiančius darbus. „Kiek susirenka, tiek darbuojamės. Manau, kad po archyvo suradimo ne vienas jaunuolis pasigailėjo nedalyvavęs“, – nusišypso Andrius. Iš tiesų, prisiliesti prie ano amžiaus istorijos, kurios mokaisi per pamokas, ne kasdienis įvykis. Beje, ariogaličių atstatytame bunkeryje mokinių bei jaunųjų šaulių mylimas mokytojas šaulys kartais veda pamokas. Jų metu ne tik išgirsti apie Prisikėlimo apygardos laisvės kovotojų veiklą, bet, jei turi vaizduotę, patiri menką dalelę to, ką anuomet jautė partizanai.

Jaunieji šauliai, Ariogalo gimnazijos mokiniai Justinas Balčius ir Ignas Kringelis, kartu su būrelio draugais tvarkę bunkerio aplinką apie radinį kalba paprastai, nesiekdami pasirodyti išskirtiniais, itin akylais ar išvalgiais. Justinas prisipažįsta vertingą dėžę su dokumentais atradęs atsitiktinai, tempdamas medžio šaką, kuri ir „atkasė“ lobį. Tiesa, pradžioje jaunuoliai netgi nesuprato, kas čia yra. Tik iš mokytojo sužinoję, jog radinys – pokario archyvas, vaikinai apstulbo. „Apėmė labai geras jausmas, o drauge didžiulė nuostaba – juk prisilietėme prie dokumentų, kuriuos kažkada rašė partizanai“, – teigė jaunuoliai.

Kaip ir jaunieji šauliai, taip ir jų vadas A. Bautronis pasidžiaugti turi ir daugiau kuo: „Šiomet Jurbarko rajone, Juodaičiuose, įsteigėme jaunųjų šaulių būrelį, kurį lanko 17 moksleivių. O mokykloje mokosi per 80 mokinių. Žinoma, būtų gerai, kad savanorių pajėgų, krašto apsaugos sistemos žmonės glaudžiau su mumis bendradarbiautų, jaunųjų šaulių užsiėmimai taptų įdomesni. Bet ne tik tai. Tokia veikla būtų naudinga abiem pusėms: jaunuomenė plačiau sužinotų apie Lietuvos kariuomenę, karių veikimus, kurie iš arčiau pamačius galbūt pasirodytų patrauklūs ne vienam jaunuoliui. Taip pat moksleiviai iš pirmų lūpų sužinotų, kad Lietuvos kariuomenė yra šiuolaikiška, t. y. turi ne vieną tanką ir ne vieną šimtą karių, kuriuos priešas kepurėmis gali apmėtyti, kaip kad kartais bandoma parodyti – vadinasi, skleisti tokias žinias kažkam naudinga? Apskritai mūsų žiniasklaidoje itin daug nega-

tyvo. Jeigu Ariogalos mokiniai būtų sumušę mokytoją, tikrai visi televizijos kanalai būtų ištransliavę šią informaciją, o dabar, kai radome archyvus, ar daug kam, laukiančiam „kruvinų naujienų“, tai įdomu? Kita vertus, kasdien matau ir stebiu nuolat augančią kartą, taigi galiu bei noriu pasidžiaugti tuo, ką pastebėjau: kasmet didėja vaikų sąmoningumas, pilietiškumas, patriotiškumas. Nežinau, kas tai skatina: gal mūsų valstybės veiksmai, gal užaugusi naujoji, laisvės metais gimusi karta, kuri visai kitaip supranta atsakomybę valstybei. Prisiminkime tarpukarį – kas tapo partizanais? Nepriklausomybės metais užaugę laisvi žmonės“, – vardija kuopos vadas.

Į klausimą, kas statina veikti, nenuilsti, aktyvinti jaunuomenę, A. Bautronis ilgai negalvoję atsako: „Šaulių sąjunga visados mane žavėjo, tad veikti, kažką daryti, inicijuoti, tobulėti, įtraukti kitus bei su jais pasidalyti tuo, kas tau artima, yra malonu ir smagu. Šiandien gimnazijoje turime jaunuolių, kurie yra baigę bazinių karinių mokymų kursą, viena mūsų mokinė studijuoja Karo akademijoje, yra daugiau besiruošiančių į šią aukštąją bei į kitas statutinių organizacijų mokyklas stoti jaunųjų šaulių. Įdirbis yra, šauliška veikla įsisiūbavo. Džiaugiuosi, kad pavyko užsiauginti kartą, kuri baigusi dvylika klasių tęsia šauliškus veikimus jau ne kaip jaunieji šauliai, o suaugę organizacijos nariai. Smagu, kad dabar Sąjunga jaučia „kraujo praskiedimą, t. y. į organizaciją ateina ne vien tik jaunimas, bet ir vidurinėsios grandies bei vyresnio amžiaus žmonių – visuomenė suaktyvėjo“, – šauliško gyvenimo patrauklumus vardija šaulys, mokytojas ir šiaip veiklus, visur spėjantis bei itin pozityvus žmogus Andrius Bautronis.

Prisikėlimo apygardos Lietuvos Laisvės Kovos Sąjūdžio štabo bunkeryje veikė Prisikėlimo apygardos štabas, kuriam vadovavo Leonardas Grigonis-Užpalis. Bunkerio buvimo vietą čekistams parodė partizanų ryšininkė Marytė Pranevičiūtė, kuri 1950 m. birželio 6 d. buvo suimta ir po daugiau kaip mėnesį trukusių psichologinio poveikio priemonių palūžo. 1950 m. liepos 22 d. ji nuvedė čekistus Daugėliškių miške esantį bunkerį. Po įnirtingo mūšio, bunkeris buvo sprogdintas, žuvo jame buvę Leonardas Grigonis-Užpalis, jo adjutantas Juozas Tomkus-Gabrys, Maironio rinktinės partizanai Aleksas Meškauskas-Elytė, Vytautas Kuzmickas-Sakaliukas ir partizanas, slapyvardžiu Banga, kurio pavardė nežinoma. Partizanas Juozas Zinius-Nemunėlis buvo kontūzintas ir pateko į nelaisvę. (Lietuvos ypatingojo archyvo informacija).

Nuotraukos iš A. Bautronio archyvo

Internetinė diskusija: Laiškai ateities šauliams

Valdas Kilpys

Apie kapsules ir norą perduoti žinią į ateitį

Paprotys rašyti laiškus ateitin siekia senus laiškus. Bažnyčių ar rūmų statytojai turėjo paprotį

kartoms. Nes kokia prasmė dirbti, jei tai neturės įtakos ateityje?

Mūsų bandymas atlikti panašų veiksma bus susijęs su kiek paprastesniu būdu nei užkasimas, skaptavimas ar betonavimas. Padarysime tai „Trimito“ puslapiuose. Juk būtų keista manyti, kad šis ir kiti žurnalai dings istorijos ūkuose be pėdsako. Gal gi bent po niekingo 100 metų kas nors atvers šio „Trimito“ puslapius?

Šį įrašą ateičiai paliko Lietuvos karys

įkirsti savo vardą gegnėje ar lango vidinėje nišoje, kad ainiai galėtų sužinoti statytojų vardus. Panaši, kiek pakitusi tradicija liko ir šiais laikais, kai įvairių objektų statytojai į pamatus betonuoja nerūdijančio plieno kapsulę tikėdami, kad kažkokiu būdu ji bus surasta, ir ainiai perskaitys pergamente užrašytą žinią.

Šauliai panašią ceremoniją surengė švęsdami organizacijos atkūrimo 25-metį. Kelmės miesto kapinėse, kur amžinojo poilsio atgulė LŠS įkūrėjas ir ideologas Vladas Putvinskis-Pūtvis, buvo užkasta kapsulė su laišku ateities šauliams. Nesiimsime spėlioti, kada, kokiomis aplinkybėmis ir kas skaitys šį pranešimą, tačiau faktas aiškus: dabar šauliai privalo, nori ir gali perduoti tam tikrą žinią ateities

Nedidelis keistumas

Keistas paradoksas: kuo daugiau žmonių – jų skaičius greitai pasieks tris tūkstančius – prisijungia prie mūsų žurnalo socialinio tinklo „Facebook“ paskyros, tuo vis sunkiau juos „prakalbinti“. Nežinia kodėl, tačiau visiems paprasčiau yra tiesiog bakstelėti į „like“ (patinka – *angliškai*) ikonėlę ir taip „išreikšti nuomonę“, nors iš tiesų tai jokia ne nuomonė, o tik tingumo išreikšti nuomonę nuroda.

Kad ir kas būtų, tačiau iš anksto dėkojame toms internautėms ir internautams, kurie rado dvasinių jėgų parašyti komentarus. Dėkojame Tamstoms už pastangas. Nes, kai pagalvoji, kiekviena jūsų para-

„Laiškas“ iš praeities ant Kauno istorinės prezidentūros tvoros

šyta eilutė ir yra „Laiškas ateities šauliams“. Tad bandykime analizuoti, kas ir galbūt kodėl norima pasakyti tiems, kurie ateis po mūsų ir tęs pradėtus darbus...

Ateities globalus šauliškumas?

Internautė, pasivadavusi Karolina Karolina, FB paskyroje ateities šauliams linki: *Kad būtų labai aktyvus, kad visada lydėtų sėkmė, kad kaip ir pridera tikram šauliui, butu taiklus, kultūringi, mandagūs, tikri patriotai. Kad vieni kitus palaikytu ir padėtu stumt link tikslo ir kad didžiutusi sakydami kad yra šauliai ir kad garsintų šaulio vardą ne tik Lietuvoje, bet ir už jos ribų ir, žinoma, sėkmės ir mažai traumų pratybose* (šito ir kitų komentarų klaidos netaisytos).

Pabandykime iš šio komentaro sugeneruoti esminę mintį arba, kaip dabar madinga sakyti, kokia „žinutė“ yra perduodama mums – ir ateities šauliams – šiuo komentaru? Pirmiausia, matyt, aktyvumas, nes būtent iš jo kyla kitos, išvestinės ateities šaulio savybės: taiklumas, mandagumas, kultūra ir t.t.

Dar viena itin aktuali žinia: garsinti šaulio vardą ir Lietuvoje, ir už jos ribų. Šis palinkėjimas laikytinas ir tam tikru įspėjimu, nes tikrai ateis laikas, kada šauliškumo ideologija prieis tam tikrą ribą ir visų mūsų priedermė bus nuspręsti, kaip toliau elgiamės: liekame su „lokalium šauliškumu“ ar ištirpstame „globalaus pilietiškumo“ vandenyne.

Kol kas didelių kolizijų tarp minėtų polių dar nesijaučia, bet jei pasaulyje neįvyks nieko radikalaus, sukrečiančio ir iš esmės keičiančio jo sanklodą, šauliškumo ideologija privalės keistis ir įgyti tam tikrą globalaus mąstymo požymių. Vladas Putvinskis–Pūtvis tikrai neapsidžiaugtų tokia naujiena, bet, kaip sakoma, prieš vėją nepapūsi.

Vytis ir... Rūpintojėlis

Internautė, pasirinkusi Gin Tare slapyvardį, rašo: *Palinkesiu ateities šauliams, kad jie butu tokie kaip tas nepaliaujamas kovotojas Vytis, kuris niekada nepasiduoda, visada buna iškelta galva, garbingas ir*

rodantis tvirtumo pavyzdį kitiems. Asmeniniu pavyzdžiu, teisingomis vertybėmis kad padėtų sušaulinti Lietuva. Kaip kad sakė ir Putvinskis, ir kiti Lietuvos ideologai.

Labai vertingas pastebėjimas dėl Vyčio. Lieka tik spėlioti, ar minima internautė yra skaičiusi žymaus lietuvių religijotyrininko, rašytojo Gintaro Beresnevičiaus kūrybą. Jo plunksnai priklauso teorija apie lietuviškąją mentalitetą, kuris yra sudarytas iš Vyčio ir Rūpintojėlio sintezės. Mes, lietuviai, savo giliausiuose dvasios klotuose nuolat blaškomės tarp Vyčio ir Rūpintojėlio. Kai reikia, susitelkiame ir esame nenugalimi, bet yra momentų, kai viršų ima Rūpintojėlis. O jo „darbas“ yra mažiau sėdėti ir... tiesiog viskuo rūpintis.

Tai siejasi ir su valstybės išlikimo ir apgynimo filosofija (Vytis – kietasprandis, Rūpintojėlis – nuolankus). Rūpintojėlis – romumas, melancholija, pasyvumas, sugebėjimas į problemas žvelgti filosofškai. Ir kartu tai vidinis jėgų kaupimas Vyčio pasireiškimui. Vytis – veržlumas, maištingumas, klajoklių indoeuropiečių genties mentaliteto apraška. Vytis – kovoja, Rūpintojėlis – kuria ir saugo. Vytis – tai XIX a. sukilimai, XX a. ginkluotos kovos, galų gale tai ir Sąjūdis su masiniais mitingais, kurie nežmoniškai panašūs į barbarų genties susirinkimus. Rūpintojėlis – romūs laikotarpiai, kai tauta ugdė ir akumuliuo jėgas naujam Vyčio pasireiškimui. Gal iš Vyčio ir kyla kariškas (ar šau-

Hansa dienų šventėje kauniečiai susitinka su viduramžiais

liškas?) stipraus vado poreikis, kurį regime pasitaroju metu? Kita vertus, šauliškumas nėra vien „ūpas kovoti“, tai ir noras kurti.

Asmenybės svarba

Slapyvardžiu Giedrė Giedrioji P pasivadavusi mūsų „Facebook“ paskyros lankytoja teigia, kad šaulys – asmenybė – pilietiška, drąsi, atsakinga, drausminga, sąžininga. Tai ir turėtų tapti būsimo šaulio, kiekvieno žmogaus ketinimu, siekiamybe. Ateities šaulys, tu esi žmogus, kuris imdamas patirtį iš praeities kartų, esi sąmoningai įsipareigojęs savo šaliai būti socialiai veiklus, kuriantis savo valstybę, gerbiantis artimą. Linkiu savy brandinti estetinę ir kultūrinę savimone, valią bei teisingumą, puoselėti savo tautos, kultūros pasaulį. Esu dviejų sūnų mama. Argi galėčiau savo vaikams palinkėti kažką kito?

Labai prasmingas palinkėjimas ateities šauliams. Motiniškas ir šiltas. Tačiau tuo pat metu ir racionalus, proto padikuotas. Šaulys – tai pirmiausia asmenybė. O asmenybės vienas iš esminių apibūdinimų yra noras tobulėti, keistis ir nenurimti. Asmenybė visada dinamiška. Kaip ir šauliškumas, kurį nuolat reikia ugdyti.

Dar vienas aspektas, susijęs su patirties ėmimu iš praeities kartų. Ar mes, dabartiniai šauliai, tai sugebame daryti? Matyt, čia būtų pats metas pagalvoti apie mūsų ideologą Vladą Putvinskį–Pūtvi. Jau kelintą kartą skatiname imti į rankas jo raštus ir nors truputį paskaitinėti. Nereikalingos gilios studijos, kad taptų aišku, jog tai išskirtinė asmenybė, didis patriotas ir tiesiog puikus žmogus. Šauliškumo samprata paskaičius mūsų ideologo laiškus tampa skaidri ir klišė.

Tačiau rašant apie tokio masto asmenybes iš praeities visada verta pagalvoti ir kitą dalyką: ar jie, ateities šauliai, ras mūsų kartoje tokio masto asmenybių? Ar tokių dabar apskritai liko? Ir nebūtinai Šaulių sąjungoje, o viešajame gyvenime pačia bendriausia prasme. Atrodo, kad gyvename visuotinio susmulkėjimo laikotarpiu ir ateities šauliams „semti stiprybę iš praeities“ bus gerokai sudėtingiau nei mums dabar. Sąjūdis, Parlamento gynyba, šauliai rezistentai, galiausiai, Nepriklausomybės kovos – tai vis šlovingi mūsų istorijos tarpsniai, kuomet asmenybių nestokojo. Galime „stiprybę semti“ pilnomis riešukučiomis vildamiesi, kad ateities šauliai turės ką semti iš mūsų gyvenamo laiko...

Apie vaikus: būsimus ir esamus

Giedrė Giedrioji P aptartame komentare klausia, ko dar geresnio galima būtų palinkėti savo dviems vaikams? Netiesiogiai į šį klausimą atsako kita internautė – Julija Smilgaitė. Ji rašo: *Zinoma, jei mano vaikas noretu stot i sauliu sąjunga, palaikyciau ji 100 procentu! Visgi cia tobuliname savo charakteri, is-tverme, atsakinguma, ismokstame daug vertingu dalyku kurie pravercia gyvenime. Juk reikia visada palaikyti vaiku sprendimus (aisku jei jie yra naudingi ir geri). Savo vaikui tikrai papasakosiu apie sauliu sąjunga ir jei tik bus susidomejimas skatinsiu ten stoti. Pavyzdziui,*

mano tetis yra kariskis ir jis labai dziaugiasi, bei palaiko, kad mes su broliu sekam jo pedomis. Tad niekaip negaleciau uzdrausti vaikui igyvendinti savo svajones.

Šaulė ir aktyvi interneto vartotoja Modesta Ski tešia mintį: *Linkiu, kad ateities šauliai nesugriautų tai, kas jau pastatyta, kad kartu ir statytų vis naujus „statinius“.* Svarbu išsaugoti istoriją, kad ji nenublanktų ir kad neišnyktų. Didžiūokitės Šaulių sąjunga, organizacija, kuri stiprina Lietuvą. Organizacija be idėjinių žmonių – niekas. Tikiuosi, kad mano vaikai perims ir dar labiau sustiprins meilę Lietuvai, o gal ir meilę Šaulių sąjungai.

Šiame komentare nuskamba dvi „temos“. Pirmoji jau girdėta – šauliai ateityje turi būti ne mažiau kūrybingi nei dabar, kad „statytų naujus statinius“. Antrasis aspektas sietinas su istorija. Klausimas dėl jos ir apie ją atviras. Istorija, ko gero, turi prasmę tik tada, kai tampa postūmiu judėjimui į priekį, tobulėjimui. Tuo tarpu labai dažnai mes istoriją pradedame traktuoti tik kaip archyvavimą, eksponatų rinkimą ir krovimą į dulkėtas lentynas tikėdamiesi, kad ateities šauliai labai domės šiomis senienomis.

Žvelgiant į dabarties pasaulį ir bandant prognozuoti, nejučia galvon lenda mintis, kad ateities šauliai į praeities reliktus žiūrės gerokai kitaip nei dabarties jaunimas. Priežastis paprasta: analoginiai, realūs daiktai pralaimi kovą virtualiosioms jų kopijoms, idėjoms, atspindžiams.

Vietoje pabaigos

Šaulė ir nuolatinė „Trimito“ paskyros lankytoja Jolita Mickevičiūtė savo komentare pacitavo tarpukario LSS sąjungos Centro valdybos prezidiumo narį A. Marcinkevičių–Mantautą. Jis yra pasakęs, kad *sąmoningai jaunuolis turi ugdyti savyje šauliškąją etiką, drąsą, pilietinę dorą: sąmoningai ir tiksliai kurti iš savęs kūno ir dvasios atžvilgiais tobulą pilietį ir savo krašto gynėją.* Pati šaulė ir sąjūnė ateities šauliams linki būti sąmoningais, tvirtais, dorais ir sąžiningais tautiečiais, kuriančiais gražią ir didingą Lietuvą.

Puikūs žodžiai. Jie dar kartą patvirtina aukščiau išsakytas mintis: dabarties, o ir ateities šaulys yra/bus dinamiška asmenybė. Tai tobulas kuriantis pilietis ir krašto gynėjas vienu metu. Jei šios dvi šauliškos savybės bus būdingos ir ateities šauliui, galėsime kiek lengviau atsipūsti: mūsų buvimas šiame pasaulyje turėjo prasmę.

Post Scriptum arba Internetinio bendravimo abėcėlė

Kaip pastebėjote, internautų komentarus palikome netaisytus. Nesikartosime dėl banalybės tapusių minčių apie pagarbą lietuvių kalbai ir sau patiems. Tiesiog skaitydami „šveplas“ eilutes mažtykime drauge: ar tai tinka mums prie veido? Ypač, jei save vadiname šauliais...

Autoriaus nuotraukos

Didžioji šv. Kalėdų žinia

Br. kun. Saulius

Paulius Bytautas OFM

Šv. Kalėdų diena mums visiems yra šventa ir iškilminga šeimos šventė. Tai pažado apie ateisiančią Išganytoją išsipildymo diena, kuri simbolizuoja tai, kas mums brangiausia – Viešpats priima žmogiškąją prigimtį ir tampa viskuo, išskyrus nuodėmę, panašus į mus. Šią dieną Bažnyčios liturgijoje skaitomos pranašystės apie Jėzaus atėjimą. Viena iš jų apie tai, kad gimęs kūdikis bus vardu Emanuelis – „Dievas su mumis“. Nors kartais mes neturime jėgų, mums nesiseka ar daug ko stinga, apie ką svajojame, ko siekiame ir tikimės, tačiau jeigu Dievas yra su mumis, tai viskas mūsų gyvenime išeis į gerą. Todėl žmonės visuomet nori, siekia, net aiškiai to nesuvokdami, kad Dievas dalyvautų jų gyvenime. Kai Dievas yra su mumis, mes labiau suvokiame, suprantame, ko iš tikrųjų mums reikia, išmokstame susitaikyti su savo silpnumu ir išbandymais.

Tad Kalėdų dieną bent trumpam stabtelkim ir pajuskime, kad Jėzus – su mumis. Jis ateina nejučiomis ir tyloje ištaria savo žodį. Mūsų gyvenime taip maža tylos: jame tiek triukšmo, tuščios beprasmiškos veiklos, taip pat ir reikalingo kasdienio triūso, tačiau mes privalome išplėsti šiai tylai nors minutėlę, kad pajustume, kaip Dievas mumyse ištaria savo žodį. Ir tada tampa aišku, ką pranašas turėjo mintyje sakydamas, jog Išganytojas ateis tyliai ir nepastebimai, kad Jis nesulaužys palinkusios nendrės ir neužgesins rusenančios dagties. Tyliai ir nepastebimai – štai toks bus Viešpaties atėjimas, o šio atėjimo vaisius, kaip pasakyta Izaijo pranašystėje: „Vilkas ir avinėlis ganysis drauge, liūtas ir jautis ės šiaudus.“ Visatos mastu – tai ateitis. Tačiau čia ir yra mūsų tikėjimo paslaptis, kad jis sujungia

ateitį su dabartimi, kad Dievo karalystės laukiame, ir ji jau yra čia. Todėl metamorfozė – liūtas guls šalia ėriuko – tai ateitis, atsinaujinusios kūrinių persimainymas, kai vieni kitus nustos naikinę. Kartu tai yra ir kitokios mūsų dvasinės būsenos simbolis. Kai mumyse nutils grobuoniškumas, kai pasibaigs vidinės kovos, abipusis naikinimas ir tamsių jėgų maištas mūsų viduje, mes žinosime, jog Viešpats atėjo pas mus ir mes Jį įsileidome į savo širdį. Tai ir bus ramybė geros valios žmonėms.

Pranašas Natanas išpranašavo, jog Betliejaus mieste, kuriame gyveno Dovydas, gims jo tolimas ainis, tikrasis Karalius – tiesos, meilės, gėrio, teisingumo, mūsų tikėjimo ir vilties karalius.

Jėzus priima žmogiškąją prigimtį tam, kad būtų Žemėje su žmonėmis. Jis ateina laisvas, tačiau tampa pažeidžiamu. Tai ir yra kryžiaus bei krikščionybės paslaptis. Tad tik atvira širdimi galima prie Jo priartėti. Viešpats Jėzus nepaprastai galingas, tačiau šią akimirką Jis – silpnas tik tam, kad priartėtų prie žmogaus, kad žmogus Jį pamiltų. Nes be meilės mūsų tikėjimas ir mūsų atsidavimas būtų beverčiai. Ir todėl Jis – Kūdikis ant rankų, Jis – mažas Vaikelis, galintis pražūti nuo menkiausio vėjo. Jis ateina pas mus klausdamas, ir tai svarbiausias klausimas: „Ar Aš galiu gimti tavoje? Ar Aš galiu ateiti pas tave? Ar tu įsileisi Mane?“ Štai čia ir yra Kalėdų paslaptis. Šiomis dienomis prisimename ir Juozapą, kuris norėjo rasti vietą ateinančiam į pasaulį Kūdikiui.

Ir mes dažnai būname panašus į žmones, gyvenusius Betliejuje. Tikriausiai jie matė išvargusią Motiną Mariją, sunerimusį Juozapą, bet jiems ne tai rūpėjo. Taip ir mums – ne Jis rūpi. Mes turime savų rūpesčių, savų reikalų, mes amžinai stokojame, nerandame laiko. O Amžinybė – ji priešais mus. Mes galime pražiopsoti, pramiegoti, išleisti iš akių tai, kas nemaru, ir tai, kas nuostabiliausia. Kad taip neatsitiktų, mums duotos Kalėdų šventės. Ši šventė tam ir skirta, kad mes galėtume prabusti ir suvokti, jog yra tai, kas nemaru, kas nuostabu, nepakartojama, nes pats Dievas yra su mumis. Tai suteikia gyvenimui grožį, prasmę, tikslą ir amžinybę.

Konkursas

Stipri Šaulių sąjunga – saugi valstybė

Dėkojame fotokonkurso „Stipri Šaulių sąjunga – saugi valstybė“ dalyviams ir spausdiname geriausias nuotraukas.

Sveikiname konkurso nugalėtojus:

Laureates: fotografę Juliją Moniką ir idėjos autorę Giedrę Ringytę. Merginoms atitenka saldusis prizas – šakotis.

Antrosios vietos laimėtoja – Vakarę Galinaitytę. Jai skiriama 2015 m. „Trimito“ prenumerata.

Trečiosios vietos laimėtoja – Ernestą Andrijauską. Apdovanojimas – S. Dunstano, I. Westwello knyga „Sajungininkų specialiosios pajėgos“.

- 1 Julija Monika, idėjos autorė Giedrė Ringytė, Vakarų (jūros) šaulių 3-iosios rinktinės Kretingos 3-iosios kuopos jaunosios šaulės: „Šauliškumas – ne vien tik ginklas“. Kretinga, 2014 m.
- 2 Vakarė Galinaitytė, LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės 5-osios kuopos jaunoji šaulė: „Turime iš ko mokytis!“. Atrankinės 7-osios rinktinės jaunųjų šaulių žaidynės. Tauragė, 2014 m.
- 3 Ernestas Andrijauskas, Vakarų (jūros) šaulių 3-iosios rinktinės 3-iosios kuopos jaunasis šaulys: „Maskuojamės!“. Brigados generolo Povilo Plechavičiaus karinis poligonas, 2014 m. lapkritis.

- 4 Augustė Burinskaitė, Karaliaus Mindaugo šaulių 10-osios rinktinės šaulė: „Esame išvoermingi ir stiprūs“. Tarptautinės jaunųjų šaulių pratybos „Zalgiris 2014“. Lietuvos Didžiojo etmono Jonušo Radvilos mokomasis pulkas, Rukla.
- 5 Ramūnas Šerpatauskas, Karininko A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės G. Matulevičiaus kuopos vadas: „Žmogus-medis-krūmas“. Maskuotės pratybose jaunųjų šaulių 2-osios ugdymo pakopos stovykloje Alytuje, 2014 m.
- 6 Justė Bajorūnaitė, Paulius Kurskis, Vakarų (jūros) šaulių 3-iosios rinktinės 3-iosios kuopos jaunieji šauliai: „Tešiame Jūsų darbus, broliai“ Klaipėda, 2014 m. rugsėjis.
- 7 Vakarė Galinaitytė, LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės 5-osios kuopos jaunoji šaulė: „Kai užsiėmimai patinka – niekas nesunku“. Tauragė, 2014 m.
- 8 Liudas Gumbinas, LŠS vadas: „Būti šauliu – daugiau nei tik narystė organizacijoje“. Jaunasis šaulys Šaulys jaunųjų šaulių ugdymo 4-osios pakopos sukarintoje vasaros stovykloje Kazlų Rūdoje, 2014 m. rugpjūtis.
- 9 Vilma Šliažaitė, Karaliaus Mindaugo šaulių 10-osios rinktinės „Vilniaus“ kuopos šaulė: „Tėvynės labui!“. Po šaulių priesaikos Vilniuje, Radvilų rūmuose, 2014 m. rugsėjis.
- 10 Roberta Liobytė, Plk. P. Saladžiaus šaulių 9-osios rinktinės jaunoji šaulė: „Mus vienija šauliškos idėjos“. LŠS atkūrimo 25-metis Kelmėje 2014 m. rugsėjis.

Idejos suvienyti

Iševijos šauliai: turime būti pasirengę

Aušra Garnienė

„Kauno dienos“ korespondentė

Jungtinėse Valstijose gyvenantys lietuviai mano, kad neužtenka tautos švenčių ir rūpesčio paminklais. „Mes turime būti pasiruošę ginti Tėvynę“, – išdidžiai ištarė Lietuvos šaulių sąjungos iševijoje (LŠSI) vadas Julius Rūtenis Butkus.

Garbės reikalas

Su žmona gimtojoje šalyje viešėjęs J. R. Butkus dega viltimi, kad pagaliau iševijos šauliai įvairiuose pasaulio kampeliuose darbuosis kartu su Lietuvoje gyvenančiais šauliais.

„Dabar turime du pagrindinius tikslus: pritraukti daugiau jaunimo ir integruotis į Lietuvos šaulių veiklą, kad nebūtų tokių didelių skirtumų kaip iki šiol. Tarsimės su LŠS vadu Liudu Gumbinu ir ieškosime būdų, kaip geriausia tai padaryti“, – apie ateities lūkesčius kalbėjo šaulių iševijoje vadas.

Anot J. R. Butkaus, daugybę metų šaulių gretos užsienio šalyse tik mažėjo ir situacija buvo tapusi kritiška. „Niekas negalvojo apie tai, kad šaulių organizacijai reikia jaunimo. Senieji nariai ėmė sparčiai užleisti vietas, bet nebebuvo, kas juos pakeistų. Dabar galime bent kiek lengviau atsikvėpti – į šaulių gretas įsilieja jauni žmonės, čia seniai esantys arba neseniai atvykę iš Lietuvos“, – pasakojo Čikagoje gyvenantis vadas.

J. R. Butkus sako, kad ir jam pačiam, ir jo bendražygiams – naujokams bei seniesiems nariams – būti šauliu bei atlikti tam tikras užduotis yra garbės reikalas.

Ką veikia iševijos šauliai? „Šauliška veikla – tarsi įrankis lietuvių palaikyti“, – nedvejodamas atsakė J. R. Butkus. Anot jo, dažniausiai JAV gyvenantys šauliai dalyvauja lietuviškose iškilmėse: Vasario 16-osios, Lietuvos kariuomenės šventėse, trėmimo į Sibirą, S. Dariaus ir S. Girėno skrydžio per Atlantą minėjimuose. Dar viena misija – rūpintis paminklais, kurie iškilo JAV žuvusiesiems už Lietuvos laisvę atminti.

LŠS vadas ats. plk. Liudas Gumbinas apdovanojo iševijos šaulių vadą J. R. Butkų 1-ojo laipsnio Sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“

Žvilgsnis – į jaunimą

„Turime garsiąją Pilėnų stovyklą, kurią „Švyturio“ šaulių kuopai pavyko išsaugoti prie ežero Mičigano valstijoje. Ši stovykla yra galimybė atgimti, rengti įvairius projektus, keistis žmonėmis ir patirtimi“, – neabejojo LŠSI vadas.

Čikagos Baltijos jūrų šaulių kuopa yra įsteigusi S. Dariaus ir S. Girėno paplūdimio tinklinio taurę. „Jau trečią vasarą vyksta varžybos, kuriose dalyvauja ne tik šauliai, bet ir Čikagos bei kitų valstijų gyventojai, o pasižiūrėti varžybų susirenka vietiniai amerikiečiai. Tai puiki proga garsinti šaulių vardą tarptautiniu lygiu“, – džiaugėsi J. R. Butkus. Pasak jo, prie šauliškos veiklos JAV neretai noriai prisideda ir kitų tautybių žmonės, kurie yra sukūrę šeimas su lietuviais šauliais.

Kitų metų sausį Čikagos šauliai planuoja surengti žiemos žygį, koks tradiciškai rengiamas Lietuvoje. Ne vienus metus Klaipėdos apylinkėse šauliai keliauja „Klaipėdos sukilimo dalyvių keliais“ – žygis būna skirtas 1923 m. sukilimui ir Klaipėdos krašto prijungimui prie Didžiosios Lietuvos paminėti. „Žygį rengsime prie Mičigano ežero – įveiksime tokią pat trasą Klaipėdos įvykiams atminti, nes šauliai šiame sukilime suvaidino svarbų vaidmenį. Jaunimui tai turėtų patikti“, – vylėsi LŠS išeivijoje vadas.

Tai, kas pamiršta

J. R. Butkus pripažino, kad šikart viešėdamas Lietuvoje pajuto šiek tiek kitokią atmosferą nei per ankstesnius apsilankymus. Informacinis karas viešojoje erdvėje, prorusiška propaganda ir galimo karo grėsmės išvalgas – tai dalykai, apie kuriuos daug kas buvo pamiršę. „Daug kas manė, kad Vladimiras Putinas bus draugiškas ir racionalus, bet įvykiai Ukrainoje parodė, kad taip nėra“, – liūdnokai šyptelėjo svečias.

J. R. Butkus kukliai prasitarė, kad būtent šauliai JAV ėmėsi organizuoti pagalbos siuntą Ukrainai: rinko šiltų drabužių, kojinių, kepurėlių, pirštinių žiemai, medikamentų, negendančių maisto produktų. Išeivijos šaulių vadas vylėsi, kad prie tokios šaulių iniciatyvos prisijungs ir kitos JAV veikiančios organizacijos.

Ar už Atlanto lyg ir saugiai gyvenantys šauliai taip pat nerimauja dėl galimo karo grėsmės? „Gyvendami ten nukentėti galime nė kiek ne mažiau nei jūs čia, Lietuvoje, nes pasitelkus dabartinės karo technikos galimybes viskas yra pasiekiamas“, – pastebėjo išeivijos šaulių vadas.

Jo manymu, dabar pats tinkamiausias metas prisiminti paprasčiausius kasdienius dalykus. „Prasidėjus karui, gali trūkti vandens ir maisto, gali nelikti elektros. Lietuvos žmonės apie tai jau seniai pamiršę, todėl būtiniausių dalykų namie reikia turėti. Amerikoje užėjus uraganui visos parduotuvės būna tuščios, elektra, vanduo dingsta, tad lyg ir įprasta būti pasiruošus išgyventi bent porą savai-

čių: turėti vandens, maisto ir žvakių“, – galimas ekstremalias sąlygas palygino J. R. Butkus.

Pasiryžę padėti

Ar išeivijos šauliai galėtų kuo nors padėti Lietuvai karo atveju? LŠS išeivijoje vadas neabejojo, kad pagalba gali būti įvairi.

„Šventės ir tradicijų išsaugojimas labai gražu, bet mes turime būti pasiruošę ginti Tėvynę. Daugiausia, ką galėtume, – spausti JAV valdžią, Senatą, kad padėtų Lietuvai“, – įsitikinęs J. R. Butkus.

Anot jo, LŠSI, kaip LŠS padalinys Amerikoje, gali pasitarnauti kaip savotiška bazė šauliams Lietuvai draugiškoje valstybėje ir taikos, ir karinių konfliktų metu.

Svečias įvardijo dar vieną išeivijos šaulių neišnaudotą veiklos sritį – interneto erdvę, kurioje karas taip pat vyksta. „Sėdėdami bet kurioje pasaulio vietoje internete galime komentuoti, išsakyti savo nuomonę, o kai kur – ir ją formuoti, tik reikia šauliams, esantiems už Atlanto, suformuluoti užduotis, nes nežinojimas veda į chaosą. Vien pakalbėti apie tai neužtenka. Tai svarbūs strateginiai klausimai, kuriuos dabar ypač svarbu spręsti. 1940-ieji metai parodė, kad šauliai galėjo daug ką padaryti, bet nebuvo politinio sprendimo“, – pastebėjo J. R. Butkus.

Jis priminė vieno iš LŠS įkūrėjų ir ideologų Vlado Putvinskio–Pūtvio nuostatą, kad šauliai nebūtinai ginklu turi ginti Tėvynę. „Įvykus kariniam konfliktui šauliai vykdytų nebūtinai tiesiogiai su kariuomenės atliekamais veiksmais susijusias užduotis. Juk kažkas turi rūpintis tvarkos palaikymu, saugoti valstybei svarbius objektus. Šauliai nebūtinai turi stoti su ginklu kariuomenės rikiuotėje. Jie turi ir daugybę uždavinių sprendžiant kasdienius reikalus“, – svarstė J. R. Butkus.

Jo nuomone, dabar vienas iš svarbiausių šaulių uždavinių Lietuvoje – pilietiškumo ir patriotiškumo ugdyimas mokyklose, tarp jaunimo. „Šių dalykų valstybėje negalime apleisti. Ir niekas kitas už mus to nepadarys. Putinizmo nereikia bijoti. Jis negali įveikti laisvo pasaulio, laisvų tautų ir laisvų žmonių, bet ruošti reikia bet kokiems atvejams“, – pokalbį baigė J. R. Butkus.

Veikla nenutrūko

LŠS įkurta 1919 m. birželio 27 d. Kaune, tačiau po Lietuvos okupacijos 1940 m. likviduota.

LŠS tremtyje atkurta 1954 m. kovo 7 d. 1989 m. šauliams atkūrus savo organizaciją Lietuvoje, užsienyje gyvenantys šauliai pasivadino LŠSI.

V. Kilpio nuotrauka

Idejos suvienyti Išbandė taiklumą ir naujus ginklus

Valdas Kilpys

Lapkričio 19-ąją Strazdų kaime, Šiaulių rajone, esančioje šaudykloje vyko Šiaulių sąjungos jaunųjų šaulių ir šaulių šaudymo varžybos krašto apsaugos ministro įsteigtai taurėi laimėti. Jaunieji šauliai šaudė pneumatiniiais ir mažo kalibro šautuvais, o vyresnieji šauliai atliko net tris pratimus šaudydami iš automatinio šautuvo, karabino ir pistoleto.

Šaltis

Šauliai susipažįsta su nauju ginklu

Tą dieną Lietuvoje pirmą kartą šį sezoną iškrito sniegas. Dar kraunant ginklus į automobilius tapo aišku, kad šilta nebus. Ryte šaudykloje susirinę šauliai guviai aptarinėjo kas kiek ir kokių rūbų apsisivilkęs šią dieną. Tiesą pasakius, tą kartą per daug apsitūloti buvo neįmanoma, nes plyname lauke pastatyta šaudyklą vėjas košė kiaurai. Tam kartui gelbėjo šiauliškių šaulių išvirta arbata.

Tarp šaudymo pratimų „įsitekusi“ košės valgymo pertraukėlė šauliams grąžino jėgas, juolab,

kad popiet kiek nuščiuvo vėjas. Nuoširdžiai norisi tikėti, kad bravūriškai nusiteikę ir tik lengvais bliuzonais apsirengę šaudymo instruktoriai, kurie užtikrino saugą šaudant mažo kalibro šautuvais, nesusirgo.

Apie varžybas

Kiekviena rinktinė varžybose buvo atstovaujama dvejų komandų – augesnių ir jaunųjų šaulių. Jaunesnieji šaudė pneumatiniiais ir mažo kalibro šautuvais iš 5 ir 25 metrų atstumo. Vyresniesiems akies taiklumą teko įrodyti vykdant net tris šaudymo pratimus iš skirtingų ginklų: karabinu C-75, automatinio šautuvo AR-15 ir pistoleto *Sig Sauer*. Atstumas iki taikinio šaudant „ilgaisiais“ ginklais buvo 100 m, o pistoletu – 15 m.

Beje, tai buvo bene pirmas kartas, kai platesnis šaulių ratas galėjo išbandyti naujųjų, už Šiaulių sąjungos lėšas ir verslo paramą nupirktų AR-15, taiklumą.

AR-15

Susidomėjimas naujaisiais ginklais buvo tikrai nemenkas. Saugos instruktorius gana ilgai atsakinėjo į varžybų dalyvių klausimus. Utenos apskri-

Šaudymas pistoletu šauliams nėra naujiena

ties šaulių vadė Asta Tidikienė domėjosi jo saugos užtikrinimo ypatybėmis, kitam rūpėjo taikymosi specifika. Augesni šauliai kraipė galvas teigdami, kad „šitas šautuvas labai jau plastikinis“.

Tačiau visos dvejonės dėl ginklo prapuolė jį paėmus į rankas. Nepaisant tam tikrų žmogiškų komplikacijų užtaisant ginklą galima drąsiai teigti, kad šis šautuvas yra itin taiklus. Dioptinė

taikymosi sistema, reguliuojamas buožės ilgis, ergonomiška pistoletinė rankena ir dar daug sunkiai pastebimų smulkmenų įgalina su šiuo ginklu pasiekti tikrai puikių rezultatų. Tik reikia tam tikro įgudimo, nes daugelis šaulių kol kas su M-16 tipo ginklais dar nebuvo susidūrę (AR-15 yra civilinė automatinio šautuvo M-16 versija).

Susumavus taškus paaiškėjo, kad taikliausi buvo Panevėžio šauliai, antrieji – tauragiškiai, o trečioji vieta atiteko žemaičiams, Žemaitijos šaulių 8-osios rinktinės šauliams. Tarp vyrų akies taiklumu pasižymėjo Bronius Galdikas iš Klaipėdos, kuris iš 150 galimų taškų surinko net 141. Taikliausia šaule tapo panevėžietė Tatjana Ramonienė, pasiekusi 137 taškų ribą.

Jie - nugalėtojai!

Nugalėtojai

Tarp jaunųjų šaulių stipriausieji buvo telšiškiai. Antrieji liko LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės atstovai, o trečiąją vietą iškovoję šeimininkai – Gen. P. Plechavičiaus šaulių 6-osios rinktinės jaunieji šauliai. Taip pat buvo išrinkti ir taikliausi jaunieji šauliai. Taikliausia jaunąja šaule tapo Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės jaunoji šaulė Indrė Balčiūnaitė, pelniusi 128 taškus, tarp vaikinų nugalėtoju tapo Darius Ozgirdas iš Tauragės, surinkęs 124 taškus.

Suaugusiųjų šaulių varžybos buvo itin įtemptos. Įdomu pastebėti, kad nugalėtojais tapo ne tie, kurių komandoje buvo pavieniai taikliausi šauliai, o tie, kurių visi komandos nariai šaudė stabiliai ir taip buvo galima surinkti didesnę komandinį taškų skaičių. Kitaip tariant, siekiant nugalėtojo titulo svarbiau yra „komandinis darbas“, o ne individualūs laimėjimai.

Alfonso Smetonos rinktinės šaulė ats. kpt. Tatjana Ramonienė džiaugiasi iškovota taure

Autoriaus nuotraukos

Idejos suvienyti

Atmintį išsaugosim

Vidutis Šeškas

Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės Biržų 1-osios kuopos vadas

Lietuvai minint partizaninio karo pradžios šalyje septyniasdešimtmetį Politinių kalinių ir tremtinių sąjungos Biržų filialo iniciatyva šiai datai pažymėti ir pagerbti žuvusius Biržų krašto partizanus organizuotas renginys „Istorinę atmintį išsaugosim“.

Tą dieną susirinko gausus būrys neabejingų savo krašto istorijai biržiečių: žilagalviai laisvės kovų dalyviai, tremtiniai, Lietuvos šaulių sąjungos Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės Biržų 1-osios kuopos šauliai, jaunieji šauliai.

Papilio Šv. Marijos Mergelės bažnyčios klebonas V. Liuima paragino jaunąją kartą saugoti ir puoselėti kritusių už Lietuvos laisvę partizanų atmintį, nes jie paaukojo savo gyvybę, kad dabar mes būtume laisvi ir kalbėtume lietuviškai. Po pamaldų bažnyčios šventoriuje pagerbėme šios bažnyčios statytojo, Sibiro kankinio, kunigo Juozapo Bardišausko (1898–1951), nušauto lageryje, atminimą. Ant simbolinio kapo akmens iškalti kunigo žodžiai, įprasminę jo veiklą: „Ką turėjau, viską atidaviau Dievui ir Tėvynei.“ Prie memorialo žuvusiems ir čia užkastiems 43 Papilio krašto partizanams atidavėme pagarbą ir patraukėme į Biržų girios pakraštyje esantį

Kojeliškį. Čia 1944 m. gruodžio 24 d. į rusų surengtą pasalą pateko keturiasdešimties partizanų būrys. Šv. Kalėdų dieną mirtis pakirto devynis jaunos vyrus, kai kurie iš jų buvo sužeisti ir sužvėrėjusių baudėjų užbadyti durtuvais, o nužudytieji palikti žvėrimis. Beveik visus: Povilą Būtėną, Vinčą Korsaką, Jurgį Štraitą, Adolfą Šleivą, Benjamina Mališauską, Petrą Medalinską, Joną ir Viktorą Variakojus ir Petrą Zabarąuską, artimieji palaidojo savo kaimų kapinaitėse. Žuvimo vietoje kraštiečių iniciatyva ir jėgomis pastatytas kuklus lauko akmenų paminklas ir kryželis. Šį atminimo ir pagarbos ženklą pašventino klebonas V. Liuima ir evangelikų reformatų kunigas R. Mikalauskas. Žodį susirinkusiems bendraminčiams tarė vienas iš paminklo statybos iniciatorių V. Einoris ir partizanų žūties dienos įvykių liudininkas J. Prunskus. Jauniesiems šauliams uždegus po šventintą žvakelę kiekvieno žuvusio partizano atminimui suskambo biržiečių „Tremties aidų“ choro atliekamos partizanų dainos.

Legendinio biržiečių partizanų Pilėnų tėvūnijos vado Stepono Giedriko žūties vietoje prie 2011 m. čia pastatyto atminimo kryžiaus paminėjome žmogaus, su kurio mirtimi baigėsi organizuota partizanų kova Biržų krašte, mirties 60-metį.

Grižtant namo lydėjo ne graudi, o pakili nuotaika – juk tiek daug jaunimo yra neabejingi tautos istorijai ir atminčiai.

Alf. Smetonos šaulių 5 rinktinės Biržų 1 kuopos šauliai renginiuose skirtuose partizaninio karo Biržų krašte 70-mečiui paminėti. Papilys, Kojeliškis, Biržų giria

Mes, jaunieji

„Rudens šešėlyje“ šauliai nesislapstė

Reda Ežerinskienė

LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės
Tauragės J. Kasperavičiaus 2-osios kuopos šaulė

Dvidešimt keturi šauliai ir septyniolika jaunųjų šaulių iš Jurbarko P. Paulaičio 1-osios, Tauragės J. Kasperavičiaus 2-osios bei Šilalės S. Dariaus ir S. Girėno 3-osios šaulių kuopų dalyvavo lauko taktinėse pratybose „Rudens šešėlis 2014“. Pratybos vyko Lietuvos kariuomenės Mechanizuotosios pėstininkų brigados „Geležinis Vilkas“ Lietuvos didžiojo kunigaikščio Kęstučio mechanizuotajame pėstininkų batalione. Po mokymų valdyti ginklus – automatą AK74 ir karabiną C75 – antrą dieną mes, bataliono svečiai, mokėmės vykdyti komandas, atlikti rikiuotės pratimus, pasirinkti ir įrengti laikinas ugnies pozicijas. Labai patiko pratybos, kuriose mokėmės veikti mūšio lauke tiesiogiai ir netiesiogiai apšaudant priešui.

307-osios kuopos savanoriai instruktoriai paskaitoje apie taikymąsi ir taiklaus šaudymo principus negailėjo naudingų patarimų ir kantriai mokė. O vėliau šaudėme

mažo kalibro šautuvu TOZ – 12. Reikia pripažinti, kad gana sėkmingai. Ypač savo rezultatais džiaugėsi jaunieji šauliai, bet gerų emocijų netrūko ir šauliams – kai kurie pasijutome esą tikrame mūšio lauke.

Už turiningai ir naudingai praleistą laiką bei itin reikalingas pratybas esame dėkingi organizatoriams: rinktinės vadui ats. mjr. Kęstučiui Baužai ir ats. vrš. Ričardui Dapkui.

Kuopos archyvo nuotr.

Šauniam jaunimui – šaunios dovanos

Ats. kpt. A. Veikšys

Alfonso Smetonos šaulių 5-osios
rinktinės Rokiškio jaunųjų šaulių 9-osios kuopos vadas

Lietuvos kariuomenės dienos proga penkiasdešimt šeši Rokiškio rajono jaunieji šauliai gavo dovaną – ekskursiją į Platelių šaltojo karo muziejų. Čia jaunieji šauliai pamatė, kokio masto ir galingumo žmonijos naikinimo ginklų prigaminta, o iš gidės pasakojimo sužinojo apie šaltąjį karą. Požeminės bazės, raketų šachtų dydžiai, pasakojimas apie galimą karo pasekmes jauniems šauliams paliko neišdildomą įspūdį.

Iš Platelių vykome į Kryžių kalną. Čia apsilankiusiems pirmą sykį – įspūdis didžiulis. Gal todėl grįžtant namo autobuse tvyrojo neįprasta tylą, ramybė, susikaučimas.

Tik Šiauliuose tris valandas trukęs lazertroninis „karas“ „atrišo“ emocijas: aidėjo šūksniai, juokas.

Smagu konstatuoti, kad jaunųjų šaulių akiratis nuolat plečiasi ne vien tik mokantis, bet ir keliaujant. Ši ekskursija, beje, trečia. O lankėmės jau Kariniame jūrų laivyne, Zoknių aviacijos bazėje. Kitais metais planuojame vykti į Dainavos kraštą.

Mylinčiajam savąjį kraštą yra kur pasidairyti.

Muziejaus ekspozicija paliko neišdildomą įspūdį

O lazertroninis „karas“ „atrišo“ emocijas: aidėjo šūksniai, juokas

Kuopos archyvo nuotr.

Mes, jaunieji

Į užsienį, bet pas savus

Danutė Gudaitienė

*Karininko Antano Juozapavičiaus
šaulių 1-osios rinktinės Alytaus r. 11-osios kuopos
Simno gimnazijos jaunųjų šaulių būrelio vadovė*

Karininko Antano Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės Alytaus r. 11-osios kuopos jaunieji šauliai lankėsi Punske, Dariaus ir Girėno pagrindinėje mokykloje ir gimnazijoje. Čia rinktinės vado pavaduotojas Juozas Luckus pristatė Lietuvos šaulių sąjungos bei rinktinės veiklą. Mokymo įstaigos direktorius Jonas Vydra pakvietė svečius į mokyklos muziejų, parodė puikiai įrengtą lauko aikštyną, futbolo stadioną, papasakojo, kad Dariaus ir Girėno vardas mokyklai suteiktas 2004-aisiais, ir visi joje dirbantys mokytojai – šios mokyklos absolventai (šiuo metu dirba 51 mokytojas). Vadovas informavo, kad mokykloje mokosi 324 mokiniai – 230 lanko klases, kur dėstomoji kalba yra lietuvių. Jis pasidžiaugė, kad mokyklos himnui žodžius kuria visų klasių mokiniai.

Vėliau aplankėme Juozo Vainos etnografinį muziejų. Jo ekspozicijoje – 1936 metais Marijampolėje išdrožtas koplytstulpis, „Lituanikos“ lėktuvo maketas, daug XX a. pradžios daiktų: namų apyvokos rakandų, žemdir-

bystės padargų, liaudies meno pavyzdžių, puikus lietuviškų maldaknygių rinkinys, gausi pinigų kolekcija, kurioje seniausia – Žygimanto III laikų sidabrinė moneta.

Dar aplankėme neogotikos stiliaus Švenčiausios Mergelės Marijos Dangun Ėmimo bažnyčią, kurios vidaus sienos puoštos lietuviškų tautinių juostų ornamentais, o už šventoriaus stovi keli lietuviški koplytstulpiai. J. Vydra šiltai minėjo Punsko parapijos vikaro Mariaus Talučio, puikaus pamokslininko, tautiškumo puoselėtojo, aktyvaus kultūrininko, veiklą šiame krašte.

Už visa tai, ką pamatėme ir išgirdome, nuoširdžiai dėkojame mokyklos direktoriui, kuris yra ne tik puikus gidas, bet ir lietuviybės puoselėtojas šiame krašte. O už kelionę nuoširdų ačiū tariame Alytaus rajono savivaldybei, Karininko Antano Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės vadovybei ir kelionės iniciatoriui – 11-osios kuopos vadui Petruui Grėbliauskiui.

Prie Dariaus ir Girėno gimnazijos Punske

Pilietiškumas ir tautiškumas ugdomas ne vien tik žodžiais

Ernestas Burčas

*Vyčio Kryžiaus kavalerius,
LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės
A. Strauko 7-osios kuopos vadas*

Šilalės rajono Laukuvos Norberto Vėliaus gimnazijoje vyksta daug renginių, kurių metu mokiniai skatinami būti pilietiškai, domėtis savo krašto kultūra, svarbiomis Lietuvos valstybės datomis. Viena iš jų – lapkričio 23-oji, Lietuvos kariuomenės diena. Minint 96-ąsias Lietuvos kariuomenės įkūrimo metines gimnazijoje vyko jaunųjų šaulių sąskrydis.

Ryte jaunieji šauliai pagerbė prieškarinio Lietuvos pasienio policininko, nepriklausomybės kovų dalyvio, šaulio, Vyties kryžiaus kavaleriaus Antano Strauko, 1941 m. birželio 23 d. žiauriai nužudyto besitraukiančios sovietų kariuomenės specialaus dalinio, atminimą jo gimtinėje, Bilonių seniūnijoje, Gulbių kaime prie paminklinio akmens. Vėliau visi grįžo į gimnaziją, kur vyko jaunųjų šaulių sąskrydis, kurio metu Laukuvos 2-ajam būriui suteiktas A. Strauko šaulių kuopos vardas. Dešimčiai gimnazijos mokinių ši diena tapo ypatinga dar ir tuo, kad jie davė pasižadėjimus Lietuvai ir tapo Šaulių sąjungos nariais.

Gražioje šventėje dalyvavo daug svečių: Tauragės jaunųjų šaulių 5-osios, Skaudvilės šaulių 8-osios, Pajūrio šaulių 10-osios kuopos, Kvėdarnos šaulių 1-ojo ir

Tenenių šaulių 4-ojo atskirųjų būrių jaunieji šauliai. Po renginio oficialios dalies visa gimnazijos bendruomenė ir svečiai žiūrėjo pasieniečių kinologų pasirodymą. Po to vyko komandinės ir individualios sporto varžybos: krepšinis 3x3 ir tinklinis, kelmo metimas, šaudymas pneumatiniu šautuvu, smiginis, vasaros biatlonas.

Šventė yra prasminga, kai matai, jog prisibeldei į jauno žmogaus širdį, radai tinkamus žodžius, sudominai prasmingais dalykais, o galbūt nukreipei teisinga kryptimi. Esu įsitikinęs, kad pilietiškumo ir tautiškumo negalima išugdyti vien tik žodžiais, nes tik praktinis ir konkretus dalyvavimas bendroje veikloje turi įtakos pilietinės visuomenės formavimuisi.

Atidavėme pagarbą nepriklausomybės kovų dalyviui, šauliui A. Straukui

Prisilietęs prie istorijos ją įsimeni geriau

Rima Žekienė

A. Smetonos šaulių 5-osios rinktinės
Pandėlio 13-os kuopos vadė

Obelių Laisvės kovų muziejuje sužinojome daug nauja

A. Smetonos 5-osios rinktinės Pandėlio 13-osios kuopos jaunieji šauliai dalyvauja įgyvendinant vietos projektą „Kilk nuo sofos ir judėk“ įgyvendinime. Šio projekto tikslas – skatinti Pandėlio krašto žmonių pilietiškumą. Lapkritį vyko pirmieji projekto etapai – susitikimas su partizanų A. Stankūnu ir pažintinis žygis partizanų takais „Nuo Pandėlio iki Obelių“.

Į susitikimą su Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios rinktinės P. Lukšio 5-osios kuopos šauliais Algimantu Stankūnu ir Kęstučiu Mugu susirinko šauliai, ateitininkai, veiklaus jaunimo klubo nariai, mokytojai, gimnazijos direktorius Donatas Karaliūnas, Pandėlio miestelio žmonės.

Algimantas Stankūnas – garsios partizanų poetės, pandėlietės Dianos Glemžaitės, žuvusios 1949 metais, tėvo sesers sūnus. Pandėlyje gyvena jo giminaičiai, todėl svečias mielai sutiko atvykti ir papasakoti apie save: jaunas išvežtas į Sibirą, iš ten pabėgęs, partizanavęs Pandėlio, Rokiškio krašte, sunkiai sužeistas, žiauriai kankintas, vėl išvežtas į Sibirą. Įdomu buvo klausytis žmogaus, kuris už narsą ir ištvėrmę ginant Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę 1998 m. lapkričio 18 d. apdovanotas Lietuvos Respublikos III laipsnio Vyčio Kryžiaus ordinu, tais pačiais metais pripažintas kariu savanoriu, 2000 m. apdovanotas Lietuvos karių savanorių medaliu už nuopelnus kuriant ir stiprinant Lietuvos Respublikos krašto apsaugą.

Kitąkart, norėdami išgirsti gyvosios istorijos pamoką, Pandėlio gimnazijos mokytojai, jaunieji šauliai, ateitininkai, lydimi istoriko V. Kazlausko,

vyko į pažintinį žygį Rokiškio r. partizanų takais. Aplankėme miškininką Algimantą Lapelį, buvusį partizanų ryšininką. Jis mus nuvedė iki Grubų bunkerio Plunksnočių šile, kur slėpėsi partizanų Juozo ir Izidoriaus Streikų būrys. Kadangi šio bunkerio niekas nesurado, ir partizanai nebuvo susekti ar išduoti – laisvės kovotojai čia slapstėsi ilgai, net iki 1956 metų. Kaip prisiminė A. Lapelis, pas jo tėvelį, eigulį, dažnai užsukdavę sribai taip pat klausinėdavo apie bunkerius, tačiau žmogus nė kart neprasitarė apie partizanus. Susidomėję klausėmės partizanų papasakojimų, faktų apie bunkerius, jų įrengimą.

Vėliau aplankėme tame pačiame Plunksnočių miške esantį Bulovų bunkerį. Jo istorija visai kita – čia partizanai žuvo nuo išdaviko rankos. Bunkeryje žuvo ir pandėlietė poetė Diana Glemžaitė-Bulovienė. Uždegę žvakutes malda pagerbėme čia žuvusius laisvės kovotojus ir vykome toliau, Obelių link. Pirmoji stotelė – Obelių laisvės kovų istorijos muziejus, kuriame sukaupta per 9000 eksponatų. Jie suskirstyti atskiromis temomis: Obelių krašto, Lietuvos valstybės istorijos, Lietuvos kariuomenės, partizanų kovų Šiaurės rytų Lietuvoje ir kita. Čia išvydome nuotraukų su Grubų bunkerio partizanais, pamatėme Šaulių sąjungos vado aprangą.

Pasišildę, išgėrę arbatos pasukome Obelių kapinių link. Aplankėme ir pagerbėme 1919-1920 metų Lietuvos savanorius, prie paminklo 1941 m. birželio sukilėliams ir sovietinėms aukoms atminti, sustojome, nulenkėme galvas prie Vaičėnų kaime esančių paminklinių akmenų.

Paskutinis žygio taškas – Obelių Šilo mūšio vieta. Ji ypatinga tuo, kad čia partizanai sėkmingai atlaikė sovietinės kariuomenės puolimą.

Agresijos akivaizdoje turime ko pasimokyti iš rezistencinio judėjimo, įsidėmėti, kad savo šalies saugumu privalome rūpintis visi ir nuolat.

Pagerbėme 1919-1920 metų karius savanorius

Pasipriešinimo antologija

Žvilgsnis iš arčiau į gyvenimą karo laive „Jotvingis“

Tomas Mameniškis

Plk. Prano Saladžiaus šaulių 9-osios rinktinės šaulys

Vytenis Bučius

Karininko A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės šaulys

2014 m. rugpjūčio 8 d. Lietuvos karinių jūrų pajėgų štabo ir aprūpinimo laivas „Jotvingis“ pradėjo budėjimą Lietuvos karininko vadovaujame NATO greitojo reagavimo išminavimo laivų grupės 1-ajame junginyje (angl. SNMCMG1) kartu su Vokietijos, Belgijos, Olandijos, Norvegijos, Latvijos, Estijos ir Lenkijos išminavimo laivais. NATO nuolatinės parengties priešmininių laivų 1-oji grupė yra tarptautinis greitojo reagavimo priešmininių laivų junginys, kurio uždaviniai – užtikrinti nuolatinį NATO priešmininės kovos pajėgumą, galimybę veikti taikos, krizės ar ginkluoto konflikto metu. Šis junginys veikia šiaurės Europos vandenyse, kur vykdo išminavimo

operacijas, dalyvauja kituose NATO šalių tarptautiniuose mokymuose jūroje bei pratybose su NATO partneriais. Tarp „Jotvingio“ įgulos yra 2 karininkai, JAV karinio laivyno ir JAV pakrančių apsaugos akademijos absolventai, Šaulių sąjungos nariai – broliai šauliai, gyvenantys toje pačioje kajutėje: navigacinės kovinės dalies vadas vyr. ltn. Tomas Mameniškis ir artilerinės kovinės dalies vadas vyr. ltn. Vytenis Bučius. Po trijų mėnesių, praleistų jūroje dalyvaujant mokymuose ir keliaujant po Baltijos, Šiaurės jūros ir Atlanto vandenyno skalaujamų valstybių uostus, nusprendėme trumpai pasidalyti su „Trimito“ skaitytojais savo išpūdžiais.

Kasdieninis gyvenimas ir mokymai laive

Jūra ir laivas dažnam asocijuojasi su romantika, gražiais saulėlydžiais, gaviu oru, užsienio uostamiesčių lankymu... Taip, čia yra didelė dalis tiesos, tačiau verta paminėti, kad laive verda ir labai unikalus gyvenimas. Tai mažytis lopinėlis Lietuvos Respublikos, kuris nuolatos keičia savo buvimo vietą. Šioje daugiaaukštėje daugiau nei 60 m ilgio plaukiojančioje metalo tvirtovėje, kurioje diena iš dienos dirba per 50 karių, būna visko: juoko, pykčio, ryžtingų sprendimų, ginčų, neįaukios tylos,

Vyr. ltn. Tomas Mameniškis ir vyr. ltn. Vytenis Bučius

džiugių Lietuvos sportininkų pergalių paminėjimų ir t.t. Kiekvieno kario atliekamas darbas laive yra be galo svarbus, nes laivas turi pasiekti savo kelionės tikslą ir efektyviai vykdyti jam paskirtas užduotis. Vieni prižiūri ir tvarko laivo ginkluotę (pvz., pabūklus, oro gynybos sistemas), kiti užtikrina saugų laivo tranzitą, vykdo navigacijos priemonių techninį aptarnavimą. Dalis įgulos yra atsakinga už radijo ryšio palaikymą su krantu, ir su kitais laivais, prižiūri ir tvarko ir laivo mechanizmus, ir elektroniką. Dar viena grupė karių yra atsakinga už įgulos maitinimą bei rūpinasi, kad kitame uoste laivą pasiektų reikiamos atsargos. Trumpai tariant, laivas – tai lyg mažas miestelis, kuriame kiekvienas žmogus turi savo darbą.

Bene dažniausi mokymai, kurie vyksta pačiame laive, tai kova su gaisru, vandens pramuša, iškritusio už borto žmogaus gelbėjimas. Gaisras – pats pavojingiausias dalykas, kuris gali įvykti laive jam esant jūroje, todėl kiekvienas karys privalo būti pasirengęs ir žinoti, kaip gesinti gaisrą, kaip išgyventi patekus į ugnies spąstus ir kaip gelbėti lai-

SNMCMG1 grupės laivai žygyje

vą nuo pražūties. Nenuostabu, kad gaisro aliarmą mokymo tikslais galima išgirsti net ir vidury nakties. Bet kuri iš šių užduočių reikalauja kiekvieno įgulos nario maksimalaus susikaupimo ir tikslų veiksmų, nes svarbiausia – išsaugoti gyvybes. Užtenka paskaityti karių atsiminimus iš Folklando ar Persijos įlankos karų, kad suprastum, kokie menki juokai, kai karo laive dėl vienu ar kitu priežasčių kyla gaisras.

Keturių metrų ilgio ir dviejų pločio kajutėje gyvename dviese. Privatumo nedaug, tačiau karinių laivų standartais tai didelis komfortas. Aštuonių kvadratinių metrų karaliumi gali pasijusti tik kolegai budint vairinėje. Kajutė labai mažai kuo skiriasi nuo karo akademijos kambario: dviaukštė lova, darbo stalas, spinta, kriauklė ir ... iliuminatorius – laivo langas. Pro šią apvalią 30 cm diametro stiklinę laivo akį visada gali išvysti kažką nepaprasto: neaprėpiamas jūros platybes, besikaunantis bangas, šalia laivo žaidžiančius delfinus, į jūrą besilei-

Vyr. ltn. V. Bučius užtikrina saugumą per žmogaus perkėlimą iš sraigtasparnio į laivą

džiančią ryškiai ugninę saulę, tolimų šalių krantus, išpūdingus Norvegijos fiordus, Škotijos aukštikalnes ir įlankas bei, aišku, uostus, kur tvirtas pagrindas po kojomis, žaliuojančios laukymės, medžiai, o kai kur – palmės. Turime tradiciją kiekviename uoste nubėgti bent 10 km, kad susipažintume su nematytais miestais bei propaguotume sveiką gyvenimo būdą.

Gyvenimas štabo ir aprūpinimo laive turi daug privalumų. Kadangi mūsų laivas yra atsakingas už vadovavimą junginiui ir laivų aprūpinimą kuru, vandeniu, maistu (jūriškai „provizijomis“), jame palyginti plačios erdvės. Yra gan puikios sąlygos sportuoti laive įrengtoje sporto salėje, turime poilsio kambarį, kuriame laisvu nuo budėjimo metu žiūrime televizorių, žaidžiame šaškėmis ar šachmatais. Laive netgi yra įrengta sauna, kuria taip pat galima pasinaudoti esant jūroje, o panaudojus seną plaustą ir priešgaisrinį siurbį su žarna laivo priekyje įkurti „jakuzzi“! Nepagalvokit, tikrai ne kasdien. Pagrindinės pramogos laisvu metu: pasportuoti, paskaityti knygą, pažiūrėti mėgstamą filmą, esant arčiau kranto paskambinti namuose laukiantiems namiškiams.

Apžiūros grupės komanda išsilaipina į tartiname laive per mokymus „Jungtinis karys“

Laisvas laikas priklauso nuo to, ką laivas veikia, kokiuose mokymuose ar operacijose dalyvauja. Mes, budintys karininkai – laivavedžiai, savo paminose užtikriname saugią laivo navigaciją, pirminį reagavimą į priešiškus jūros ir oro taikinius, vedame laivą ir užtikriname saugumą per orlaivio priėmimą, išduodame kūrą, stabdome laivus ir juos tikriname, prižiūrime laivo korpusą ir darbus po vandeniu, nes be savo pareigų dar esame ir laivo narai. Kartais vairinėje tenka praleisti beveik visą parą, o kartais tik 8 val. Viskas priklauso nuo užduočių ir mokymų intensyvumo. Nekantriai laukiame užduoties apžiūrėti povandeninę laivo

Navigacijos karininkas vyr. ltn. T. Mameniškis vadovauja laivų konvojavimui per išminuotą farvaterį mokymuose „Šiauriniai krantai“

dalį ar tiesiog nerti iš valtys – negalime pamiršti nardymo įgūdžių. Bendru nutarimu galime teigti, kad Norvegijos vandenys yra išpūdingiausia vieta, kurioje teko nardyti.

Retkarčiais, kai jūroje tenka praleisti ilgesnį laiką, laive organizuojamos sporto varžybos, dažniausiai komandinės, o jų pabaigoje – kolektyvinė užduotis: išlaikyti praėjusiose rungtyse įgytą persvarą. Vyksta šaškių, šachmatų turnyrai, 1 km irklavimas treniruoklyje, įvairios jėgos ir išstvermės rungtys, o visas varžybas vainikuoja komandinis irklavimas valtyje aplink laivą. Sporto nepamirštame ir krante. Beveik kiekviename uoste NATO grupės laivai susikauna įvairiose komandinėse sporto rungtyse: virvės traukimo, futbolo, krepšinio varžybose. Išdidžiai džiaugiamės, kad „Jotvingio“ įgula yra įveikusi užsienio karo laivų įgulas ir buvusi kiekvienos rungties nugalėtoja. Netgi futbolo čempionate „Jotvingis“ įveikė tokius „grandus“ kaip Belgija, Olandija, Vokietija ar Norvegija.

Jūros liga

Tikriausiai dažniausias klausimas, kurį tenka išgirsti kiekvienam tarnaujančiajam kariniame laive: „O kaip su jūros liga?“ Deja, ilgi mėnesiai praleisti jūroje negarantuoja, kad karys tampa atsparus bangavimui ir svyruojančiame laive jaučiasi lyg žuvis vandenyje. Tikrai būna visko. Iš mūsų bendros patirties Atlanto bei Ramiajame vandenyne, perplaukus Šiaurės, Baltijos, Airijos, Karibų ir Viduržemio jūras (pastarosiomis dviejomis

plaukėme ne šio išplaukimo metu), galime drąsiai teigti, kad Baltijos jūros bangos yra pačios nedraugiškiausios, audros metu priverčiančios dažną jūreivį su savimi į „vachtą“ pasiimti „avarinį maišelį“. Kartais, esant dideliame bangavimui, „antrojo aukšto“ lovų gyventojai su čiužiniu persikelia ant kajutės grindų. Yra ir tokių, kuriems jūrligė tik skatina apetitą, kitus migdo, tačiau dažniausiai jausmas toks, lyg visa praėjusi naktis buvo praleista vartojant alkoholį: sukasi galva, pykina, kojos linksta. Nepaisydami blogos savijautos kariai vykdo užtuotus, nes tik taip galime užtikrinti nuolatinę aukštą parengtį ir pasirengimą bet kokiomis sąlygomis būti ir atlikti užduotis ten, kur mūsų reikės karinio konflikto metu.

Išpūdžiai iš aplankytojų šalių ir mokymų

Su „Jotvingiu“ budėdami NATO grupėje dalyvavome vienuose iš didžiausių jūrinių mokymų Baltijos jūroje „Šiauriniai krantai“ (angl. *Northern Coasts*), jūriniuose mokymuose Didžiosios Britanijos vandenyse „Jungtinis karys“ (angl. *Joint Warrior*) bei išminavimo operacijoje Prancūzijoje (angl. *French HODOPS*). Mokymai ir operacijos – tai galimybė pasitikrinti gebėjimą dirbti kartu ir su NATO, ir su NATO partnerių šalių laivais. „Jotvingis“ dažnai dalyvauja bendruose mokymuose su Belgijos, Danijos, Didžiosios Britanijos, Estijos, Ispanijos, Latvijos, Lenkijos, JAV, Norvegijos, Olandijos, Suomijos, Švedijos, Prancūzijos, Vokietijos karo laivais, orlaiviais ir sausumos pajėgų daliniais. Tai puiki proga pabendrauti su kolegomis iš užsienio, pasidalyti patirtimi bei demonstruoti sąjungininkų solidarumą sparčiai besikeičiančiame pasaulyje. Kiekvienas apsilankymas uoste – patvirtinimas tos valstybės žmonėms, kad NATO pajėgos yra čia ir jos pasiruošusios veikti kartu, tad deklaruojama vienybė nėra tušti žodžiai.

Tarnyba kariniame laivyne – tai būdas pamatyti bent mažą dalį pasaulio, aplankyti moderniausius ir didžiausius antvandeninius ir povandeninius karo laivus, kurie raižo pasaulio vandenynus, patyrinėti Šiaurės, Baltijos, Airijos jūrų ir Atlanto vandenyno gelmes. Per tris budėjimo mėnesius laivas aplankė Latvijos, Estijos, Suomijos, Norvegijos, Airijos, Vokietijos, Didžiosios Britanijos ir Prancūzijos uostus. Savo akimis pamatėme daug žymių vietų, karinių bazių. Šalia Britanijos krantų laivą dažnai lydėdavo delfinų būriai, o uostuose aplink laivą ratus sukdamo jūrų ruoniai. Viena įsimintiniausių aplankytojų vietų – Normandija (Prancūzija), kur 1944 m. vyko II pasaulinio karo sąjungininkų išsilaipinimo operacija ir lemtingi mūšiai dėl Europos.

Tuomet, kai skaitysite šį straipsnį, „Jotvingis“ ir toliau blaškomas jūros vėjų ir bangų su savo įgula ryžtingai tęs kelionę lankydamas užsienio uostus ir vykdydamas jam paskirtas užduotis. Siunčiame linkėjimus visiems draugams ir artimiesiems, laukiantiems pargrįžtančių jūreivių.

Atmintis

Lietuvos nepriklausomybę gynė kinas

Ernestas Lukoševičius

„Garbė žuvusiems už Tėvynę ir garbė Tėvynei, kad yra kam už ją žūti“

Juozas Tumas Vaižgantas

Be istorinės atminties neturime savasties, todėl nepamirškime tų, kurie guldė galvas už Lietuvą ir klojo pamatus modernios valstybės ir mūsų ateičiai.

Kaune, Vytauto Didžiojo karo muziejaus sodelyje, stūkso didingas lauko akmenų paminklas. Akmenys nepaprasti, jie suvežti iš Lietuvos laisvės mūšių vietų, iš ten, kur kariai, savanoriai kovojo už Tėvynę. Šalia – aukuras, jame jau 80 metų (nuo 1934-ųjų) liepsnoja amžinoji ugnis – vokiečių ir sovietinės okupacijos metais užgesinta, bet neužgesusi daugelio lietuvių širdyse – pagarbos ir atminimo žuvusiems už Lietuvos laisvę simbolis. Aukuro užrašas – Petronijaus sentencija – byloja: *Rede quod debes* (Atiduok, ką privalai, lot.).

Gražūs ir prasmingi žodžiai, bet žodžiai be darbų ir lieka žodžiais. Šiandien stovint prie šio lietuvių tautos laisvės ir lūkesčių monumento norėtusi atiduoti pagarbą visiems, kurie už mūsų Laisvę ir Nepriklausomybę sumokėjo didžiausią kainą – gyvybę. Pagerbti Nežinomąjį kareivį, jo auką ir prisiminti visus, kurie gynė Lietuvą, kovojo už ją, yra

šventa mūsų visų pareiga. Juk karys – tai laisvės šauklys, jis liudija mums vėl atgimusios Lietuvos dvasią, taikos ir laisvės kainą...

Šis pasakojimas – apie mažai žinomą, nepaprastą, ypatingą, mano supratimu, bet nepelnytai užmirštą Lietuvos kari, kūrėją, savanorį iš tolimosios Kinijos, vieną iš 10 tūkstančių tokių, kurie Tėvynės pašaukti stojo jos ginti. Taip pat apie atrastą meilę bei pareigą naujajai Tėvynei, kario priesaiką ir dar kai ką daugiau. Kas gi jis, šis nepaprastas karys, tarsi nekviestas samurajus savo kardu gynęs Lietuvą. Duomenys iš Vilniuje, valstybiniame centriname archyve saugomos savanorio bylos skurdiki: „Činšas Petras, Činšilo sūnus (labai originalus tėvavardis – atkreipkite dėmesį – aut. past.) gimė 1896 m. Kinijoje, Šindau mieste, tarnavo kariuomenėje 1919-07-21–1923-02-07. Buvo lenkų nelaisvėje. 1928 m. gyveno Kaune. Savanorio medalio liudijimas Nr. 1656 išduotas 1929-02-19.“

Tik tiek iš savanorio Petro Činšos bylos. Nei tikros kiniškos pavardės, vardo ar dar ko nors reikšmingo, įdomaus sužinoti neįmanoma. Gal tūlas įdomių istorijų ieškotojas šią bylą numestų į šalį – nieko įdomaus, nieko naujo joje lyg ir nėra ir būti negali. Tačiau pasižiūrėkime plačiau ir galbūt ši neeilinio Lietuvos kario gyvenimo istorija taps įdomi ir pamokanti, galbūt sukels patriotinius jausmus, sužadins dar didesnį norą gyventi ir vadovautis principu: „Atiduok Tėvynei Lietuvai, ką privalai“.

Prie lauko akmenų paminklo ir amžinosios ugnies Kauno karo muziejaus sodelyje valstybės švenčių progomis visad matome šaulius

Grįžkime į prieškarinį Kauną, pavartykime senus to meto leidinius, pažiūrėkime senas, pageltusias, laiko ir amžių nugludintas nuotraukas, pastovėkime prie Nežinomojo kareivio kapo, paieškokime savanorio P. Činšos pėdsakų. Gal ką ir atrasime? Kilus I pasauliniam karui Lietuva, tuo metu buvusi carinės Rusijos sudėtyje, buvo įtraukta į jo sukurį. Kaip rašo to meto žurnalas „Karys“, P. Činšos likimą ir atsiradimą Lietuvoje nulėmė minėto karo veiksmai ir pasekmės. Yra žinoma, kad dar prieš šį karą vienas carinės Rusijos karininkas, ieškojęs karo, o gal kitokių nuotykių, jauną kinų vaikina parsivežė ar pagrobė iš gimtųjų namų tolimojoje Kinijoje. Ką jaunuolis veikė to meto Rusijoje, duomenų neaptinkame, bet kilus I pasauliniam karui jis ir minėtas karininkas atsidūrė karo fronte, vėliau abu papuolė į vokiečių nelaisvę, kur patyrė visko: ir šilto, ir šalto. Tačiau likimo ir Aukščiausiojo buvo lemta ištrukti iš nelaisvės ir atsidurti visai nepažįstamame krašte. Čia P. Činšas priėmė sprendimą, kuriuo vėliau labai didžiavosi. Niekam nepažįstamas kinas 1919 m. liepos 21 d. davė pirmą ir vienintelę kario priesaiką savo antrajai Tėvynei Lietuvai ir kaip Lietuvos savanoris, atskiro baltarusių (gudų) bataliono karys, kovėsi už Lietuvą.

1920 metais, kai vyko aršios kovos su pilsudskinės Lenkijos kariuomene ties Seinais, Lietuvos karys papuolė į nelaisvę. Galima tik įsivaizduoti, kaip nustebo lenkai, pamatę azijietiškos išvaizdos karį, vilkintį lietuviška miline. Jie nežinojo, ką daryti. P. Činšui pasiūlyta pasilikti Lenkijoje, pereiti į jos kariuomenę. Sunku nuspėti, kodėl tokius pasiūlymus davė lenkų kariškiai, gal turėjo kokių nors savo propagandinių ar kitokių tikslų? P. Činšas sugebėjo savotiškai dezinformuoti lenkus, jis paskleidė gandus, kad yra ne vienintelis kinas Lietuvos karys, o visas korpusas kinų kaunasi Lietuvos pusėje. Apie šį netikėtą atradimą, arba „karinę paslaptį“, rašė to meto lenkų spauda, „pasimovė“ lenkų karinė žvalgyba. Paleista „antis“ davė rezultatą. O Lietuvos karys liko ištikimas duotai priesaikai: sugebėjo pabėgti iš lenkų nelaisvės, sugrįžo pas ginklo brolius ir toliau sėkmingai tarnavo Lietuvos kariuomenėje, dalyvavo kovoje prieš lenkus ir bolševikus, vykdė įvairias rizikingas užduotis, buvo sužeistas, patyrė daug vargo, bet niekuomet nesigailėjo ir neabejojo savo pasirinktu keliu – tarnauti Lietuvai, ginti jos laisvę ir nepriklausomybę.

Pasibaigus Nepriklausomybės kovoms, P. Činšas baigė tarnybą kariuomenėje, apsigyveno Kaune, vedė lietuvę, susilaukė vaikų, pramoko lietuviškai. To meto spaudoje buvo rašoma, kad jis apsikrikštijo ir tapo kataliku, nors prieš tai buvo praktikuojantis budistas. Daugelis to meto kauniečių šį išskirtinės išvaizdos karį matydavo prie Laisvės kovų paminklo Vytauto Didžiojo karo muziejaus sodelyje, kai vykdavo valstybinės šventės. Savaitgaliais jis kaip karys savanoris, karo invalidas su kitais Nepriklausomybės kovų dalyviais dalyvaudavo Vyčio kryžiaus ordino vėliavos pakėlimo ir nuleidimo ceremonijoje. Tai buvo be galo graži ir įspūdinga ceremonija, šiandien tęsiama šaulių.

Vienintelis Lietuvos kūrėjas savanoris iš Kinijos P. Činšas mirė Alytuje, palaidotas su visomis kūrė-

jo savanorio regalijomis ir derama pagarba senosiose Kauno kapinėse. Tačiau kapinės sovietmečiu buvo sunaikintos – dabar čia yra Ramybės parkas, – tad, kur ilsisi kario kaulai, sunku pasakyti.

Tačiau grįžkime į šias dienas. 2011 metais lietuviams kelionių mėgėjams Vilniuje kilo idėja: organizuoti ekspediciją „Baikalas 2011“, kuri apėmė Baikalo ežerą, Mongoliją, kai kurie ekspedicijos dalyviai ruošėsi užsukti ir į Kiniją. Vienas iš ekspedicijos tikslų buvo aplankyti buvusias lietuvių tremties vietas, kapus, pabendrauti su dar gyvais likusiais tautiečiais, pagerbti mirusių ir negrįžusių į Tėvynę atminimą.

Įsikalbėjau su ekspedicijos vadovu Gintautu Babravičiumi, čikagiečių ekspedicijos dalyviu Vyteniu Rasučiu, priminiau savanorį iš Kinijos, jo gyvenimą, meilę bei atsidavimą Lietuvai. Nutarėme ekspedicijos metu prisiminti P. Činšą ir jį pagerbti. Lietuviai keliautojai budistų šventykloje prie Baikalo ežero atidavė pagarbą Lietuvos kariui savanoriui pagal jo protėvių tikėjimą ir papročius. Malda suartina ir sušildo žmones, nesvarbu, kad skiriasi tikyba, rasė ar kultūra. Nuoširdi malda stepių platybėse, būgno ir cimbolų garsai, budistų šventiko maldos žodžiai, smilkalų kvapas buvo mūsų dovana kinui, Lietuvos savanoriui jo protėvių žemėje. Galbūt jo vėlei – Nežinomajam Lietuvos kareiviui Kauno Vytauto Didžiojo karo muziejaus sodelyje, P. Činšos žuvusiems ginklo draugams ir mums, gyviesiems, bus lengviau, juk saulė šviečia visiems vienodai, nesvarbu, kur tu esi ir kas esi, kokį tikėjimą išpažįsti.

Atmintis niekur nedingsta, ji gyvena tiek, kiek gyvena žmogus, dar ilgiau. Šiandien turime valstybę, valstybingumo simbolį ir atmintį – ji, ilgus šimtmečius tūnojusi paslėpta giliuose tautos sąmonės kloduose, atvedė mus į Vasario 16-ąją, o vėliau, per Nepriklausomybės kovų aukas, partizanų, rezistentų, tremtinių širdgėlą ir meilę Tėvynei, po pusšimčio metų, per Dainuojančią revoliuciją, disidentų kovą, Sąjūdį – į Kovo 11-ąją. Nežinomojo kareivio kapas ir amžinoji ugnis, karių savanorių auka Tėvynei negali būti užmiršta. „Keleivi, pasakyk Lietuvai, kad tarnavau ir gyniau ją“, – ištartų Lietuvos savanoris P. Činšas. Tai skamba tarsi visų savanorių testamentas, kuris turi būti vykdomas. Juk laisvės nevertas tas, kas negina jos.

Tarpukario žinios

Kartais verta paplušėti: susirasti senų žurnalų, nupūsti dulkes nuo jų ir pavartyti. Ne vien dėl to, kad sužinotum to meto svarbiausias temas, aktualiausius įvykius, išvystum, kaip tada žmonės fo-

tografavosi ar vilkėjo. Pasitaiko, kad prieš keliasdešimt metų spausdinto leidinio straipsnis, rodos, rašytas vakar. Netikite? Perskaitykite šį 1935 metų „Trimito“ Nr. 24 tekstą.

KAINA 30 CENTŲ

TRIMITAS

1935 METŲ BIRŽELIO MĖN. 13 DIENA. NR. 24.

Dėl Šaulių Sąjungos rūmų.

Šaulių Sąjunga jau išaugo in labai didelę organizaciją, visų didžiausią visame krašte. Darbas išsiplėtė visose srityse. Kiekviena diena stato naujus reikalavimus. Sąjungos rūmai, iš kurių spinduliuoja darbo rodyklės in visus Lietuvos kampolius, pasidarė jau permaži. Dėl sunkių ekonominių aplinkybių osamos patalpos negali patenkinti šauliško darbo reikalavimų. Jų didesnę dalis yra nuomojama prekybos instajoms, nes sąjunga reikalinga pajamų savo finansams balansuoti. O atiduodant patalpas prekybai, kenčia šauliški reikalai. Visi tai jaučiame, bet neišdrįstame pasišekoti iš to išeities. Visi matome, kad mes sąjungos centre ne daug teturime erdvės šauliškai šilimai dar labiau skleist. Vos, šiaip taip susispaudus, turi vietos pats stabas. Bet to maža. Norėtusi, kad sąjungos centre būtų geras knygynas, skaitykla, šių dienų kulturiniams reikalams pritalkintas klubas, kur šauliai galėtų linkamai praleisti laiką, kad atvykę Kaunan invairiais reikalais šauliai turėtų progos paviesėti savoje pastogėje ir gražiai praleisti atspėjama valandą. Gerai sutvarkytas klubas turėtų ir daug didelės auklėjamosios reikšmės. Reikalinga gera salė su atitinkama scena. Dabar nei

koras, nei leatras, nei orkestras neturi kur dėtis. O kur visą eilę rengiamų sanitarijos, priešoheminės apsaugos kursų ir kita? Eiti leity malonės prašyti, mokėti už patalpas didelius pinigus, nėra taip lengva. Dar labiau reikalinga, kad būtų inrengta nors nedidelis šauliams prieinamas viesbutis, kur atvykę iš provincijos šauliai galėtų nakvoti.

Kad atvykę iš provincijos šauliai centre pajustų tikrai šaulišką šilimą — labai susirūpintinas reikalas. O kas tuo rūpinsis? Atsakymas trumpas: visi šauliai! Jei patys nesirūpinsime, niekas mums nieko neatneš, nepadės. Dabar, kaip rūpintis? Tai šia kitas dalykas. Ir labai lengvai išsprendžiamas. Žinoma, pirmoj oilej finansai. Bus finansų, bus ir nauji arba senieji praplėsti rūmai. Nors sunkūs laikai, bet nieko nėra negalima. Kiek yra visoj Lietuvoj šaulių? O jų yra gražus skaičius. Tad visi paaaukokime per riėnesį po 10—20 centų. Per penkerius metus, aukojant kiekvienam kas mėnesis po 20 centų, susidarys tokia suma, kad bus galima Šaulių Sąjungos centre inrengti gražiausią kultūros židinį. Kaunaiškiams šauliams reikėtų aukoti bent dvigubai, nes jiems teks dažniau pasinaudoti rūmų patalpomis,

Konkursas

„Mano nematomas frontas“

Kviečiame rašyti apie savo – paaugusio, subrendusio ar pasiekusio garbaus amžiaus – nematomąjį frontą, kuriame teko ar tenka kautis. Nebūtinai tikrais ginklais. Juk mokslai, pareigos vykdymas, doras darbas, pagarba kitam, draugiškumas etc. – taip pat kartais tampa frontu. Galbūt kasdienybės frontu, bet ne mažiau svarbiu bei reikšmingu. Rašykite mums, nes mums svarbi Jūsų nuomonė, įdomus Jūsų požiūris į pasaulį. Draugaukime suvienyti šūkiu: „Stipri Šaulių sąjunga – saugi valstybė.“

Konkurso nugalėtojas bus apdovanotas europarlamentaro, šaulio Gabrieliaus Landsbergio įsteigtu prizu – kelione į Europos Parlamentą.

Apie mus rašo

www.delfi.lt: „Prie lašišų apsaugos prisijungę ir šauliai“ rašoma apie Karaliaus Mindaugo šaulių 10-osios rinktinės pagalbą valstybinės aplinkos apsaugos inspektoriams kovojant su brakonieriais.

Apie Šaulių sąjungos organizuotą konferenciją „Pilietinė gynyba hibridiniame kare“ informuoja Lietuvos ir užsienio žiniasklaida:

www.unian.net; www.delfi.lt;

www.delfi.lt: „Krymo scenarijus Lietuvoje – jau išbandytas“

www.lazdijukulturoscentras.lt: „Auksiniai feniksai 2014“ informuojama, kad Žemaitijos šaulių rinktinė kaip geriausias metų kultūros centro partneris apdovanota fenikso statulėle.

Rajono laikraštis „Gimtasis Rokiškis“: „Lietuvos kariuomenės dieną – sveikinimai ir padėkos Tėvynės gynėjams“. Straipsnyje rašoma apie Alfonso Smetonos šaulių rinktinės su rengtą šventę.

„Jaunųjų šaulių ataskaitiniame susirinkime – apie mažėjančią takoskyrą“. Straipsnyje kalbama apie siekį plėsti darbą su jaunimu.

Alytaus miesto ir apskrities laikraštis „Alytaus naujienos“: „Duobė“ – praeitis dabartyje“ rašoma apie Karininko A. Juozapavičiaus šaulių rinktinėje atgaivintą tradiciją: Alytaus šaulių namuose atgijo teatro scena – šauliai suvaidino D. Čepauskaitės pjesę „Duobė“.

Amerikos lietuvių laikraštis „Čikagos aidas“: „Lietuvos šaulių sąjunga išeivijoje pagerbė mirusiuosius“.

„Lietuvos šauliai – pilietiškumo ir ištikimybės šaukliai“ LŠS išeivijoje vadas J. R. Butkus dalijasi išpuščiais apie vizitą į Lietuvą, glaudesnę JAV ir Lietuvos šaulių bendradarbiavimą.

www.n2.com.ua („Novyj region2“_Ukrainos žinių portalas): „Liudas Gumbinas: Rusijos žmonėms reikalinga tiesa“. LŠS vado interviu.

Atsiprašome

5-ame „TRIMITO“ numeryje neteisingai įvardytos pareigos. Turi būti: Pilviškių šaulių 4-osios kuopos 1-ojo būrio skyrininkas Rimgaudas Ambrasas.

Pro memoria

ILDEFONSAS BIČKUS 1917–2014

Gimė 1917-01-17 Kervių k., Ylakių vlsč., Mažeikių apskr., ūkininko šeimoje. Šeimoje augo penki broliai ir sesuo.

1938 m. išėjo savanoriu į Lietuvos kariuomenę. 1939 m. dalyvavo Vilniaus vadavimo žygyje. Prasidėjus karui buvo Birželio sukilėlių gretose Ylakių miestelyje. 1946 m. su broliais Edvardu ir Vytautu išėjo į mišką. Dar vienas brolis – Boleslovas – jau 1941 m. buvo sovietų areštuotas ir pradangintas. Gavęs slapyvardį Lėktuvas, tapo Žemaičių apygardos Alkos rinktinės partizanų. Būrys laikėsi Domės miškuose Latvijoje. 1947 m. gegužę septynių vyrų būrys pateko į čekistų pasalą. Brolis Edvardas žuvo, o Ildefonsui, kad ir suvarpytam kulku, tuomet pavyko išsislapstyti. Buvo suimtas 1951 m. ir okupacinio karo tribunolo nuteistas 25 m. lagerio ir 5 m. tremties. Bausmę atliko Norilske. Dalyvavo garsiajame kalinių sukilime. Į Lietuvą grįžo 1958 m. Apsigyveno Mažeikiuose, vedė Jadvygą Milvydaitę, užaugino dukterį Iloną, susilaukė dviejų vaikaičių.

Per 30 metų (1965–1998) dirbo Mažeikių internatinėje (dabar „Jievaro“ pagrindinė) mokykloje. Atgimimo metais aktyviai dalyvavo Sąjūdžio veikloje. 1991 m. atkūrė Šaulių organizaciją Mažeikiuose. Dalyvavo atkuriant Politinių kalinių sąjungą. I. Bičkus priklausė Laisvės Kovų sąjūdžio, Birželio sukilėlių, Norilsko „Vyčių“, Politinių kalinių, Šaulių sąjungoms, Tremtinių bendrijai, Tėvynės Sąjungos-Lietuvos krikščionių demokratų partijai.

Už nuopelnus jam suteiktas kario savanorio vardas, apdovanotas Vyčio kryžiaus ordino ir Kariuomenės kūrėjo medaliais, Partizanų žvaigžde, Garbės šaulio ženklau.

Palaidotas Ylakių kapinėse, šeimos kape.

AUGUSTAS MYLĖ 1921 – 2014

Gimė Dautarų kaime, Židikų valsčiuje. Šeimoje augo 4 broliai ir 2 seserys. Mokėsi Kentaučių ir Židikų mokyklose, Mažeikių gimnazijoje. Nuo 16 metų pradėjo dirbti Varnių miestelio parduotuvėje, tapo jos vedėju. 17-os metų įstojo į Šaulių sąjungos Telšių rinktinės Varnių būrį. 1940 m. užėjęs rusams grįžo į Lūšę ir dirbo kooperatyvo parduotuvėje. Dalyvavo Birželio sukilime. Trečią karo dieną 12-os vyrų būrys nuvertė rusų traukinį ties Lūšės geležinkelio stotimi ir išlaisvino į tremtį vežamus žmones. 1944 m. Augustas Mylė įstojo į P. Plechavičiaus vietinę rinktinę. Kai vokiečiai ją likvidavo, perėjo į Mažeikių komendantūros apsaugos būrį, vėliau įsijungė į Tėvynės apsaugos rinktinę

Išaina karta, menanti tarpukario nepriklausomą Lietuvą, rusų, vokiečių okupacijas, karta patyrusi karo žiaurumus, partizanų kovas ir sovietinių kalėjimų bei lagerių tikrovę.

ir kovėsi Ventos fronte ties Kuršėnais. 1944 m. spalio 7 d. panceraustu pamušė du rusų tankus. Po Sedos kautynių traukėsi į Vokietiją. Pasidaręs plaustą per Kuršių marias pasiekė Juodkrantę. Rytprūsioje įsijungė į lietuvių dalinį, kasė apkasus. Karui pasibaigus buvo Vokietijoje, anglų internuotas. Vėliau perkeltas į lagerį Belgijoje. Iš ten 1947 m. paleistas išvyko Anglijon. Dirbo žemės ūkyje. 1951 m. emigravo į Kanadą. Monrealyje išgyveno 44 metus. Dirbo sunkiojoje pramonėje. Dalyvavo lietuvių visuomeniniame gyvenime. Priklausė šaulių organizacijai, buvo vienas iš jos vadovų, įkūrė žvejų ir medžiotojų klubą „Nida“, dirbo laikraščio „Nepriklausoma Lietuva“ administratoriumi. 1995 m. Monrealyje išleido prisiminimų knygą „Užrašai“.

Pirmą sykį po karo Lietuvą aplankė 1992 m. 1995 m. sugrįžo visam laikui. Iš pradžių apsigyveno Vievyje, dalyvavo saviveikloje, „Caritas“ veikloje. Paskui sugrįžo į Vieksnius, gyveno Pakalūpyje globojamas brolio dukters.

Gyvenime buvo drąsus ir taurus kaip riteris. 2004 m. apdovanotas Vyčio Kryžiaus ordino Riterio kryžiumi ir dar 7 medaliais. Jam suteikti Garbės šaulio ir kario savanorio vardai. Priklausė Lietuvos politinių kalinių sąjungai.

Palaidotas Vieksnių kapinėse.

JONAS ZAJANKAUSKAS

Lapkričio 12 d., eidamas 87-uosius metus, mirė Lietuvos šaulių sąjungos garbės šaulys Jonas Zajankauskas.

Jonas Zajankauskas gimė 1928 m. rugpjūčio 28 d. Alytaus apskrityje, Alovės valsčiuje, Domantonių kaime, ūkininkų šeimoje. 1940–1941 metais talkininkavo tėvui, aktyviam pogrindinės „Geležinio Vilko“ organizacijos nariui, antisovietinio 1941 m. birželio 22–28 d. sukilimo dalyviui: spausdino ir platino nelegalias proklamacijas. Po mirties nuosprendžio tėvui su motina ir broliais slapstėsi, nes buvo įrašyti į ištremiamųjų sąrašus.

1950–1953 metais J. Zajankauskas tarnavo sovietų armijos pėsstininkų pulke. Baigęs aukštesnįjį mokslą, įgijo techniko-elektriko specialybę. Su žmona pedagoge susilaukė sūnaus Romualdo.

Prasidėjus Atgimimui, Jonas Zajankauskas įsijungė į Lietuvos šaulių sąjungą veiklą. 1991 m. sausio 14 d. pateikė prašymą tapti šauliu, o priesaiką davė 1991 m. gegužės 5 d. Alytuje, Šv. Angelų Sargų bažnyčios šventoriuje. Atsakingai vykdė Karininko A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės vado pavaduotojo, S-4 skyriaus viršininko, Šaulių namų komendanto pareigas.

Už sąžiningą pareigų atlikimą ir aktyvią visuomeninę veiklą bei nuopelnus Jonas Zajankauskas buvo ne kartą apdovanotas LŠS ir rinktinės vado padėkomis; LŠS Garbės šaulio ženklau; Lietuvos kariuomenės kūrėjo savanorio medaliu.

Užuojuota sūnui Romualdai, artimiesiems ir bendražygiams.

Gintaras Lučinskas

Užjaučiame

Mirus Karininko A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės A. Ramausko Vanago 4-osios kuopos vado pavaduotojui **Gediminui Karauskui**, nuoširdžiai užuojuotą reiškiamo šeimai bei artimiesiems.

Rinktinės vadas ir šauliai

Liūdesio valandą, mirus Tėčiui, nuoširdžiai užjaučiame LŠS Centro valdybos narį, Karininko A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės šaulį **Joną Godliauską**.

Rinktinės vadas ir šauliai

Kronika

2014 m. lapkričio 14 d. – gruodžio 4 d.

Sajungos vado įsakymais III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“ apdovanoti: Krašto pasaugos savanorių pajėgų Vyčio apygardos 5-osios rinktinės Rokiškio 506-osios kuopos pėstininkų kuopos vadas kpt. Sergejus Afanasjevas; Sausumos pajėgų Karaliaus Mindaugo husarų bataliono štabo kuopos štabo būrio ABC skyriaus vadas gr. Ramūnas Šauliakas; Karaliaus Mindaugo šaulių 10-osios rinktinės šaulė Aurelija Katkuvienė; Plk. Prano Saladžiaus šaulių 9-osios rinktinės Anykščių Dariaus ir Girėno šaulių 1-osios kuopos skyriaus vadas Algimantas Vaitiekūnas; lk. Prano Saladžiaus šaulių 9-osios rinktinės Utenos 2-osios kuopos 2-ojo būrio vadė Silvestra Kaulinienė.

Sajungos vado įsakymais padėkos įteiktos: LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės Tauragės J. Kasperavičiaus šaulių 2-osios kuopos šauliui Sigitui Mičiuliui; LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės Laukuvos 2-ojo jaunųjų šaulių būrio vadui Ernestui Burčiui; LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės ginklininkui–mechanikui Ričardui Dapkui; Karaliaus Mindaugo šaulių 10-osios rinktinės Šalčininkų šaulių 11-osios kuopos vadui Eimantui Tamulynui; Tauragės miesto seniūnui Virginijui Žiliui; Rokiškio krašto muziejaus muziejininkui, istorikui Valiui Kazlauskui; Plk. Prano Saladžiaus šaulių 9-osios rinktinės Utenos 2-osios kuopos šauliui Virgilijui Nazarovui; Karaliaus Mindaugo šau-

lių 10-osios rinktinės Trakų rajono 6-osios kuopos skyriaus vadui Arūnui Baltrūnui; Europos Parlamento nariui Antanui Guogai; Antano Guogos paramos fondo direktorei Džiuljetai Koženevskai; Antano Guogos biuro Lietuvoje vadovei Justinai Kašėtienei; DELFI vyr. redaktorei Monikai Garbačiauskaitei-Budrienei; DELFI vyr. redaktorės pavaduotojui Gyčiui Oganauskui; telekomunikacijų įmonės UAB „Tele2“ viešųjų ryšių vadovui Andriui Baranauskui; UAB „Žemės plėtra“ vadovei Agnei Rakštytei; UAB „LiTak-Tak“ generaliniam direktoriui Ryčiui Godelaičiui; Martai Avgustinovič; Lietuvos ginkluotųjų pajėgų asociacijos vadovui Kostui Mickevičiui; AB „TEO LT“ korporatyvinių reikalų vadovui Antanui Bubneliui; „Ernst & Young Baltic“ neteisėtų veiksmų tyrimų ir prevencijos paslaugų skyriaus darbo grupės vadovui Liudui Jurkoniui; LR KAM Viešųjų ryšių departamento direktorei Rūtai Apeikytei.

Sajungos vado įsakymais Petras Grėbliauskas paskirtas eiti Karininko Antano Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės Alytaus raj. 11-osios kuopos vado pareigas nuo 2014-11-15; Algirdas Genys paskirtas vykdyti LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės Jurbarko P. Paulaičio 1-osios kuopos vado pareigas nuo 2014-11-18.

Sajungos vado įsakymu Edmundas Pranckevičius atleistas iš Suvalkijos šaulių 4-osios rinktinės Marijampolės 3-osios kuopos vado pareigų nuo 2014-12-04.

Sveikiname

Šaulį **Antaną Žukauską** gražaus jubiliejaus – 90-ies metų – proga.

Linkime Dievo palaimos, stiprios sveikatos, tvirtybės, artimųjų atidos ir meilės bei ilgiausių metų!

Gen. P. Plechavičiaus šaulių 6-osios rinktinės Baisogalos 8-osios kuopos šauliai ir visa šaulių bendruomenė

Šaulį **Žydrūną Brazaitį** 45-ojo jubiliejaus proga. Linkime stiprios sveikatos, ilgų bei prasmingų gyvenimo metų, neišsenkamos energijos pasirinktame šauliškame kelyje, ištvermės bei dvasios stiprybės tarnaujant Šaulių sąjungai ir Tėvynei.

Suvalkijos šaulių 4-osios rinktinės Vilkaiviškio P. Karužos šaulių 6-osios kuopos vadas ir šauliai

*Būkime tikri šauliai – prenumeruokime, skaitykime,
dalykimės savo patirtimis šauliškajame „Trimitė“!*

Prenumerata metams – 27 Lt / 8,72 Eur. Jungtinėse Amerikos Valstijose ir Kanadoje – 50 JAV ar Kanados dolerių. Žurnalą galima užsisakyti „Trimitė“ redakcijoje, kiekvienos rinktinės štabe (kuopoje) arba Lietuvos pašto skyriuose.

Galima prenumeruoti ir elektroninę versiją (kainos nesikeičia). Pasirinkusiuosius šį variantą prašome pervesti pinigus į „Trimitė“ sąskaitą: Šiaulių bankas Sąskaitos Nr. LT14 7180 9000 0060 6626 ir informuoti redakciją el. p. redakcija@sauliusajunga.lt

Elektroninę žurnalo versiją gausite į savo elektroninio pašto dėžutę anksčiau nei spausdintą leidinį. Žurnalas leidžiamas kas du mėnesius.

Kaina 5,5 Lt / 1,59 Eur

